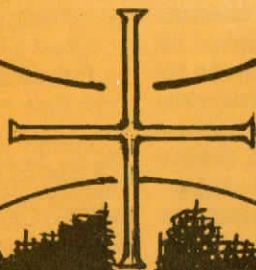

NEBE A ZEMĚ
POMINOU,
ALE SLOVA MÁ
NIKDY
NEPOMINOU

Lukáš 21,33

Žive
SLOVO

1996 3

ročník XXVIII

Milí čtenáři,

setkáváme se už potřetí v tomto roce na stránkách našeho časopisu. Věřím, že i tentokrát najdete něco, co Vás potěší a povzbudí. Na připomenutí v posledním čísle, že mám vždy před sebou autora při čtení jeho článku, se ihned ozvala reakce, že i ostatní by rádi věděli, kdo napsal jednotlivé články a že by nemuseli luštit různé nesrozumitelné značky. Domnívám se, že doba, kdy jsme nechtěli autory článků vystavovat represím ze strany úřadů, které o tuto naši činnost nestály a naopak se jí snažily dusit, je už za námi a že by opravdu bylo dobré uvést jména autorů tak, aby nedocházelo k dohadům a domněnkám. A možná i proto, že někoho opravdu potěší, když si bude moci za slovy představit i autora. Pokusíme se tomuto přání vyhovět. Jsem vděčný za Vaše připomínky, jsou dokladem toho, že časopis opravdu čtete a že Vám na jeho obsahu záleží. Budu rád, když i nadále nám budete posílat své podněty, připomínky (i napomenutí, pokud se s redakcí uchýlíme od oné příslovečné "úzké cesty"). Děkuji i za Vaše další příspěvky.

I do dalších dnů přeje hodně Boží milosti Váš spolubratr

Tomáš Pala s redakční radou.

Zedník položil cihlu na cementové lože. Přesným tahem lžíce ji nahodil příkrývkou, a bez ptaní jí přiložil jako společníci novou cihlu. Základy očividně rostly, dům bude vysoký a pevný, pro mnoho lidí.

Přemýšlel jsem, Pane, o této ubohé cihle pochované ve tmě základu velkého domu.

Nikdo ji nevidí, ale ona plní svůj úkol, a ostatní cihly jí potřebují.

Nezáleží, Pane, zda jsem cihlou domu, anebo základu;

záleží na tom, abych byl věrný, pevně na svém místě, ve Tvé stavbě.

Z knihy Michal Quoist: Setkání

Z OBSAHU TOHOTO ČÍSLA:

Sbor jako tajemství
Watchman Nee: Duchovní autorita
(recenze)

Genesis - úvahy nad knihou počátků

Cestou Nejvyššího - básně

Naša istota a naše neistoty

(postřehy věřícího lékaře)

Postřehy - Jak je to se mnou?

Bratrské sbory v Austrálii

Sila modlitby

Přenechat a čekat

Svedectvo

Mládežnická konference v Podhradí

Štyri dohry trestného činu

Hroch a zrkadlo

La Paloma

*Stojím v tom bistre s bratom spolu
a zrak mi klíže cez výklad:
Ludia sa hrnú hore-dolu...*

*Prečo len chvíľu nechcú stáť,
hore sa k Bohu zadívať!?
Keby tak postáť vedeli,
boli by žitia pri cieľi.*

jk

Postřehy:

Jak je to se mnou?

Často se vracím k biblickým veršům, které hovoří o růstu věřícího člověka. Růst je známkou života. Novorozeně vyžaduje uspokojení toho, co potřebuje. Nedostane-li se mu toho, křičí. Z vyprávění svých rodičů vím, že jsem byl typický uřvaný kojeneček. S dospíváním a posláze dospělostí by se měl tento stav měnit. Dospělý člověk by se měl poznat nejen podle velikosti, ale také podle toho, že se dívá kolem sebe a bere ohled na své okolí. Nevyžaduje pouze svoje uspokojení. Chápe, že na světě není jen on sám a že každý člověk má stejná práva na život, na radost, na to, aby mu nikdo neničil zdraví, aby ho nikdo neokrádal o majetek ani o nervy...

Kojeneček není schopen pochopit, že na světě jsou i jiní lidé, že svět není stvořen jen pro něj samotného. Tohle všechno by ale měl pochopit člověk dospělý (či dospívající). Jenže spousta lidí nikdy nedospěje. Zůstanou věčnými kojenci. Jak se takový velký kojeneček pozná? Jednoduše.

Především si těžko dokáže něco odříci. Chce a musí mít všechno, na co má chuť. Musí se dívat v neděli večer na televizi, protože zrovna dávají Angličku, a to se musí vidět. Musí mít právě toto cedéčko, protože ho všichni ve škole mají a bez něho se nedá žít. Musí mít počítač a všechny počítačové hry, protože jinak by vypadal jako hlupák. Když poslouchá svoji oblíbenou hudbu, musí ji mít puštěnou co nejhlasitěji, protože se mu to tak líbí. Musí... Těch "musí" je nekonečně mnoho. Sami určitě dokážete vyjmenovat spoustu dalších, že?

Dalším poznávacím znakem maxiko-

jence je egoismus. Ostatní lidé jsou mu lhostejní, pokud mu z nich nekyne nějaký prospěch. Nevadí mu, když ostatní omezuje, ubližuje jim nebo páchá nějakou škodu. Vůbec nepřipouští, že by mohl mít někdo stejná práva jako on sám. Takový sobeček se úspěšně vyhýbá jakékoliv práci, která by mu mohla být nepříjemná. Vždyť se najde dost jiných, kteří ji udělají za něho. Jen on je jediný a největší borec a ostatní mu nemají co mluvit do života. A pokud to někdo udělá, náš maxikojeneček se buď urazí a nafoukne jako balón nebo do bre miněná slova jednoduše ignoruje.

Třetím poznávacím znakem je silně zakrnlá schopnost projevovat vděčnost. Spoustu věcí, kterými je obohacován jeho život, považuje kojeneček-dospělák za naprosto samozřejmé a ani se neobtěžuje poděkovat. Pokud tak náhodou učiní, dává vám tím blahosklonně najevo, že tím vděčným byste měli být vlastně vy za to, že vám umožnil něco pro něj vykonat.

Možná se divíte, proč se tak dlouze rozepisují o věcech, které většinou znáte. Zjišťuji totiž otřesnou skutečnost, že takových kojenců je řada i mezi námi, věřícími lidmi. Jako by jim víra nic nedávala. Jako by Pán Ježíš v jejich životech naprosto nic neznamenal.

Být Božím dítětem však neznamená zařazení do určitého společenského okruhu, do jakéhosi fanklubu, který k ničemu nezavazuje. Naopak, Bůh čeká na můj růst, se všemi jeho důsledky. Uvědomujeme si, že jsme začlenění do Boží rodiny, že máme sourozence, že máme odpovědnost za to jak žijeme? Nezůstávejme kojenci. Apoštol Pavel píše ve svém listu do Efezu ...*abychom se sběhli všichni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v MUŽE DOKONALÉHO, v miru postavy plného věku*

Kristova, aby som už viac nebyli DĚTI zmitající se a točící každým větrem učení v neustavičnosti lidské, v chytrosti k oklamávání Istivému, ale upřímně se majíce v lásce, ROŠTME v toho všelijak, který je hlava, totiž v Krista (4, 13-15).

Jiří Krejčí

Náša istota a naše neistoty

Chcel by som trochu spomínať a rozprávať o niekoľkých stretnutiach a drobných udalostiach, ktoré mi veľmi utkveli v pamäti, lebo vyvolali také malé zastavenie a zamyslenie a dlhé hľadanie odpovedí.

Možno celé toto spomínanie je tak trochu motivované presilou arogantného sebavedomia a namyslenosti, ktorá sa na nás valí zo všetkých druhov médií. Tento štýl prejavu sa v našej krajine lavinovito šíri, stáva sa vizitkou úspešnosti alebo sprievodným znakom politického a ekonomického kariérizmu.

Viete, milí čitatelia, keď ste strávili viac ako 35 rokov v nemocnici s onkologickými pacientmi, bolo možné vidieť veľa ľudského utrpenia, aj veľa radosti z vyliečených pacientov. Vidíte ale aj zomierať. Nielen vidíte, ale ste s nimi, keď zomierajú. Aj po týchto mnohých rokoch sme stále senzitívni na ľudské utrpenie a máme aj pocit neistoty a pokory, lebo mnohým veciam stále ešte nerozumieme. Sú to nielen problémy biologické a medicínske, ale aj problémy našich pacientov ako ľudí, ich ľudské osudy, ich problémy rodinné, profesionálne a potom sa niekedy zamýšľame aj nad významom a cenou nášho snaženia.

Pred viacerými rokmi nám na oddelenie privezli mladú, vykrvácanú pacientku s ťažkým onkologickým nálezom. Pre opakované krvácanie bolo nutné sa rozhodnúť pre rýchle radikálne chirurgické riešenie. Bola to riziková operácia, lebo nebolo možné čakať na optimálnu úpravu krvného obrazu a celkového stavu pacientky. Mali sme všetci veľkú radosť, keď po operácii a doplňujúcej liečbe odchádzala pacientka vyliečená domov, k rodine, k svojim dvom malým deťom. Po 6 mesiacoch zahynula pri autohavárii.

Núti to tak trochu sa zastaviť a opakovane prežiť určitý pocit neistoty z niečoho neznámeho a ťažko definovateľného. Ten výraz "neistota" vyjadruje vo všetkých týchto súvislostiach tú skutočnosť, že nerozumieme a nechápeme všetko a tak by sme chceli pochopiť. "Teraz poznám len málo, ale potom poznám dokonale." Tak tieto pocity formuluje apoštol Pavol (1K 13,12).

V katedrále sv. Pavla v Londýne v jednej bočnej lodi je veľmi známy obraz od Holmana Hunta nazvaný "Svetlo sveta". Pán Ježiš tam stojí pri zatvorených dverách, v jednej ruke drží svietiacu lampu, druhou klepe na dvere. Tie dvere sú obrastené brečtanom, veraje sú hrdzavé a dvere nemajú kľučku. Keď sa pýtali maliara, prečo tam nie je, tak povedal: "Tie dvere sa dajú otvoriť len zvnútra." Ja sám ich musím otvoriť. Keď som ich otvoril, tak mám istotu v Pánu Ježišovi (Zj 3,20). Ako človek však samozrejme mnohým veciam nerozumiem, vyvolávajú vo mne pocit pokory a som ďaleko od veľkého sebavedomia.

Vo všeobecnosti sme my ľudia hodne sebavedomí. Určite aj my lekári - čo sme už všetko dokázali - transplan-

tujeme srdcia, ľadviny, pečene, dávame umelé kĺby, vieme maličkým prístrojom trvale determinovať frekvenciu srdcových akcií. Vo výskume rakoviny sme už na molekulárnej úrovni, perspektíva transplantácie génov a génová liečba nádorov, to je už blízka budúcnosť. Na druhej strane je však ten konkrétny pacient v celej zložitosti a jedinečnosti svojho organizmu, osobnosti a aj nádoru. A musíme si priznať, že nevieme úplne presne predpovedať, aký bude ten, ktorý nádor odpovedať na štandardný a overený liečebný zásah. Určitý pocit neistoty nám ziaľ stále ostáva, je mnoho vecí, ktorým nerozumieme a pýtame sa "prečo".

Počas tých mnohých rokov v nemocnici spomínam si na niekoľko pacientiek, ktoré boli privedené na liečenie z väzenia, mnohorozy z vážnymi onemocneniami. Po skončení liečby sa niektoré museli vrátiť do väzenia späť. Tam je niekedy to "prečo" a zmysel všetkého, čo robíme a pochybnosti a neistota. Bolo mi vždy smutno. Samozrejme je to vypuklejšie vo vojne, keď ranených vojakov po úspešnom liečení je nutné poslať späť bojovať a zomierať. Tak nejak sa stráca základný etický princíp toho Milosrdného samaritána, niekde v spleti niečoho, čo musíme akceptovať. To "prečo" zostáva nezodpovedané.

Pred viacerými rokmi ležala u nás na oddelení jedna rádová sestrička s veľmi ťažkým onkologickým nálezom, ktorú priviezli z väzenia. Bola tichá a pokorná, ale bola to osobnosť v každom smere a eštabáci uniformovaní aj neuniformovaní behali po chodbách a okolo jej postele. A ona v tichosti zomierala a zomrela. A títo všetci, čo behali, nevedeli zrazu, čo majú robiť, lebo smrť nemali v scenári. A všetko sa zastavilo,

lebo sa čakalo na inštrukcie. Bolo to aj pre mňa také zastavenie a zamyslenie o scenároch a inštrukciách a o morálnom kóde a morálnej zodpovednosti, ktorú všetci v sebe nosíme. Za to, čo robíme alebo nerobíme, ako to robíme. Ľudský pocit neistoty to je aj kladenie otázok sebe samému. Priznanie chyby, neistoty a hľadania je úžasne silný, pôsobivý a presvedčivý argument, lebo je pravdivý a úžasne ľudský.

Niekedy sa stretne s zvláštnymi situáciami, ktoré nás nejak prinútiť zastaviť sa a kriticky sa pozrieť na kritéria podstatných a nepodstatných vecí, ktoré sme si v sebe vytvorili. Pred niekoľkými rokmi som mal možnosť sa stretnúť s dvomi mužmi, ktorí v dôsledku ťažkého očného ochorenia sa pripravovali na slepotu. Vedeli, že obdobie ich už veľmi slabého videnia skončí behom jedného roku. Jeden bol Američan - otvorený a komunikatívny typ, ktorý hovoril o svojich úzkostiach, neistote a aj smútku. Ale bolo strašne povzbudivé vidieť jeho prijímanie tejto tvrdej skutočnosti cez hlbokú vieru v Boha. Ten druhý bol Škót - prof. Alexander Haddow, riaditeľ Ústavu pre výskum rakoviny v Londýne, kde som vtedy pracoval. Tento prijímal túto tvrdú skutočnosť s britskou uzavretosťou, bez akejkoľvek citovej expresie navonok. Raz sme sa bavili na takú imaginárnu tématiku, ktorej sme dali titul "novembrový daždivý deň vo vresoviskách severného Škótska - je to monotónna šedivosť alebo je to tiež krása". Profesor Haddow to takto nejak záveroval: "Ďalšie, slnkom presvietené horizonty majú nesporne kúzlo nekonečna. Tie trblietavé kvapky dažďa na škótskom vresovisku majú však kúzlo večnosti kolobehu života." A potom vedel - "vieš Ján, tie kvapky dažďa

majú tú výhodu, že ich počuješ padať, nemusíš ich ani vidieť." A usmial sa na mňa. Po tomto rozhovore som mal ten ťažko definovateľný pocit, takú nejakú hlbokú účasť, skoro pocit všeobecnej nespravodlivosti, že ja sám tak dobre vidím, a taký ten pocit hlbokoj pokory. Je asi potrebné vedieť sa zastaviť a trochu zamyslieť nad kritériami a hierarchiou hodnôt, ktoré sme si sami vytvorili. Mnohé z nich v takejto konfrontácii neobstoja.

Pilát keď hovoril s Pánom Ježišom, cítil strašnú neistotu, ktorá je zhrnutá v jeho často citovaných slovách: "Čo je pravda?" Nakoniec ale prevládol u neho strach o svoju kariéru a oportunistický a teatrálny si umýval ruky, keď vydal Pána Ježiša na smrť. Na druhej strane nejak vidím Nikodéma. Bol to muž z poprednej rodiny, teologicky veľmi vzdelaný, nič pozemského mu vlastne nechýbalo. Ale prišiel za Pánom Ježišom, lebo mal pocit neistoty a v podstate sa pýta Pána Ježiša - čo mám robiť, aby som mal istotu? (J 3,1-7) Vždy mám takú radosť, že tú istotu našiel a bol potom spolu s Jozefom z Arimatie, keď tento pýtal od Piláta telo Pána Ježiša na pochovanie (J 19,39).

Škraboška arogantného sebavedomia je nová forma divadla, ktorá možno uľahčuje kariéru, ale neprináša pokoj ani radosť pre druhých. A myslím, že by sme sa možno všetci mali trochu zamyslieť nad tým, aby naše kresťanstvo nebolo úplne prekryté nejakým našim "životným štýlom". Aby na nás - v našom živote bolo rozoznateľné - "... poznali ich, že bývali s Ježišom" (Sk 4,13). A to je určite aj rozdávať - pokoj, radosť a lásku.

MUDr. Ján Siracký, DrSc

PŘENECHAT A ČEKAT

1. Čekání je "out"

Copak čekání není nejnudnější věc na světě? Je to tak pro babičky, absolutně mega-out! Žádná jiná generace nebyla tak poznamenaná pocitem, že nemá čas, jako ta naše. Čas jsou peníze, lepší je vrabec (už) v hrsti než holub na střeše. Také růst půjček a nákupů na splátky ukazuje, že dnešní člověk už nemíní čekat na věc, kterou chce mít. Nic jiného nesignalizují ani dnes již zcela běžná intimní partnerství mladých teenagerů. "Žít na max" - to je krédo především mladé generace.

S nesporným citem pro ducha naší doby to formulovali nejdříve moderní autoři. Ernest Hemingway nechává svého hrdinu Roberta Jordana (v knize *Komu zvoní hrana*) dojít k přesvědčení: "Musí být přece možné vyčerpat svůj život za sedmdesát hodin stejně jako za sedmdesát let, za předpokladu, že člověk bude po celou tu dobu žít naplno." Ještě radikálněji tento postoj potom formulovali - a také v životě realizovali duchovní otcové a interpreti rockové a pop scény. Jejich "vyznání víry", které si přivlastnili nesčetní mladí lidé, znělo: "Live fast, love hard, die young." (Žij rychle, miluj silně, zemřít mladý!) Tento životní postoj, projevující se i dnes v požadavku "Chci všechno a chci to teď!", charakterizuje způsob myšlení a smysl života naší generace, zvláště mladých lidí, kteří to dělají často už podvědomě. Nikdo se nedokáže zcela vymanit z vlivu tohoto ducha doby.

Je zřejmé, že v tomto konceptu čekání nemá místo. K čemu by bylo

dobré? Vždyť vede jen k tomu, že člověk zmešká to nejlepší. Novodobí spisovatelé jako Samuel Becket to už dávno poznali a důrazně předvedli: Čekání je nesmyslné, ba přímo absurdní. Platí to zejména tehdy, když člověk (jako v Becketově *Čekání na Godota*) čeká na Boha.

A co my křesťané, jsme skutečně prosti tohoto ducha dnešní doby? Umíme ještě vůbec čekat na Boží čas? Nemáme také tu nezkrtnou touhu ihned realizovat své představy? Žijeme "na světě" a vůbec není lehké distancovat se od životního stylu, který nás denně obklopuje ve škole a v našem povolání. Je tu velké nebezpečí, že - možná nevědomky - přebereme měřítko své doby. Jakými principy se řídíme při nákupech do domácnosti, jak se chováme při volbě povolání a při změně pracovního místa? Není mnohdy volba životního partnera motivována představou, že už nemohu déle čekat?

A jaké rady dostanou mladší věřící od starších? Je to opravdu duchovní poučení? Nepodporují často starší spíš názor, že je na čase vzít věci do vlastních rukou? Kdo dává mladým bratřím a sestrám skutečně biblickou radu a odvahu k očekávání na Boha?

2. Bez čekání to nejde!

Mnozí se teď možná zeptají: Je to opravdu tak špatné? Dnešní úspěšná doba přece nestrpí dlouhé čekací lhůty! Je to přece přirozené, že i křesťané se musí přizpůsobit své době. Nemůžeme přece žít odtržení od své ta.

Neklamme sami sebe. Nejde o okrajový problém, o nějakou poznámku pod čarou našeho křesťanského života. Týká se to jádra našeho křesťanství. Zde se rozhoduje, zda je něčím víc než pouhým vyznáním. Skutečné následování totiž není vůbec možné bez

očekávání na Boha. Bez ochoty čekat na Boží čas nemůžeme jít po Boží cestě. Obojí patří nerozlučně k sobě.

Zde se tedy ukáže, zda své vyznání myslíme doopravdy a zda se skutečně chceme nechat vést Bohem. Je to rozhodující znak toho, že jsme Pánu o pravdu předali kormidlo svého života. A jen tak zažijeme, že Bůh dává svým dětem jen to nejlepší. V okamžiku, kdy bereme věci netrpělivě do vlastních rukou, přestává neúprosně jeho skrytá pomoc a požehnání. Právě tehdy, když už nechceme čekat, něco zmeškáme - totiž to dobré, co by nám Pán Bůh tak rád daroval. Bible nám to ukazuje na mnoha příkladech, z nichž se zde můžeme zmínit jen o některých.

Abraham musel čekat 25 let na syna, v němž byla pro něj v principu shrnuta všechna Boží požehnání a zaslíbení. Nebyla tato dlouhá doba čekání z lidského hlediska nesmyslná? Nebylo by z mnoha dobrých důvodů lépe, kdyby měl syna v mladším věku? Ale jen tak se prokázalo, že Boží zaslíbení a Boží požehnání bylo pro něj důležitější než všechny vlastní pochybnosti i posměch lidí. Jen tak vyzrál v muže víry. V Ř 4,16-25 je názorně popsán tento růst víry.

Ale i tento muž víry měl svou slabou chvíli. Na naléhání své ženy dospěl k názoru, že už nemůže déle čekat a vzal věc do vlastních rukou. Narodil se Izmael a přinesl jemu i jeho potomkům problémy a trápení, která se táhnou dodnes. V tomto Abrahamově příběhu už jsou nastíněny zásadní otázky našeho života: Budeme čekat na "Izáka" - kterého může dát jen Bůh - anebo se rozhodneme pro svého "Izmaele", kterého můžeme mít hned?

Dalším příkladem je Josef. Podle Božího plánu se měl stát druhým

mužem Egypta - jedním z nejmocnějších mužů tehdejšího světa. Nejprve však musel projít těžko pochopitelnou dobou čekání jako otrok ve vězení. A přesto právě tato doba byla pro něho rozhodující dobou přípravy a požehnaní, v níž k němu mohl Bůh zcela zvláštním způsobem mluvit. V Žalmu 105,19 čteme o tomto úseku jeho života v úzkém obecenství s Bohem: "Řeč Hospodinova ho protřibíla!"

Mojžiš chtěl jako mladý muž zachránit utlačovaný izraelský národ. Měl k tomu nejlepší předpoklady: vynikající vzdělání, vážené a vlivné postavení člena egyptské královské rodiny a měl také srdce pro svůj lid. Když však vzal věc do svých rukou, prožil naprostý krach a musel uprchnout na poušť. Teprve po čtyřicetileté čekací době "za pouští", kdy se s ním setkal Bůh a zcela jej proměnil (viz Sk 7,22 a 2M 4,10!) si jej Bůh mohl použít k tomuto velkému úkolu. Teprve pak tu byl Boží čas a Mojžiš prožil, jak Pán zázrak za zázrakem dosáhl sám svého cíle.

Zcela nepochopitelná byla i čekací doba pro **Davida**. Byl už dávno pomazan za krále a dosáhl řady úspěchů, a přece jeho cesta vede nejprve do opovržení a pronásledování. Po celá léta ho pronásledovali jako "koroptev na horách" (1S 26,20). Přestovšak tato léta přispěla k jeho duchovnímu růstu více, než kterákoliv jiná v jeho životě. Žalmy, které v té době složil, svědčí o tom, jak právě během této doby poznával Hospodina a byl jím formován. Bylo to rozhodující přípravné období pro jeho království. Byla to také doba, ve které směl být nejvíce předobrazem Pána Ježíše.

Dokonalým příkladem umění čekat je **Pán Ježíš**. Dokázal čekat v úzkém obecenství se svým Otcem, dokud

"nepřišla jeho hodina". Vidíme to v jeho očekávání na první veřejné vystoupení asi ve 30 letech i v jednotlivých okamžicích jeho cesty. A právě tehdy, když na něho jiní - z lidsky dobrých důvodů - naléhali, aby prokázal svou aktivitu, čekal na Otcův čas (např. J 2,4 a 7,3-10).

Bible nás nenechává na pochybách o tom, že čekání bylo rozhodujícím znakem všech těch, kdo chtěli jít po Boží cestě. Že se ani křesťan neobejde bez čekání, ukazuje nám Žd 10,36, kde čteme: "Než potřebí jest vám trpělivosti..."

Možná, že je nám to teoreticky zcela jasné. Kde ale vzít sílu, abychom skutečně dokázali čekat? Čekání může být často nekonečně těžké! Zvláště tehdy, když nás naše vlastní přání, dobře míněné rady přátel nebo "zdravý lidský rozum" nutí k činu.

3. Tajemství umění čekat: přenechat vše Bohu

"Upokojte se a vize, že jsem já Bůh." (Ž 46,11) Bůh nám nabízí uvolnění a uklidnění. Své problémy můžeme přenechat jemu. "Všechnu svou starost uvrhněte na něho, neboť mu na vás záleží." (1Pt 5,7) Nic nás víc neuvolní, než když vložíme všechny své záležitosti do rukou Zástupce, který disponuje všemohoucí silou, je dokonale moudrý a nekonečně nás miluje. Můžeme přestat se sami starat a místo toho s "úžasem pozorovat" (viz 1M 24,21), co Pán Bůh dělá. Smíme všechno přenechat jemu.

Pán Bůh při své činnosti absolutně nepotřebuje naši pomoc. Chce jednat sám, aby bylo zcela jasné, že to udělal On. ("Slávy své jinému nedám..." Iz 42,8). Jen pak jej můžeme ze srdce chválit, protože jsme neměli podíl na tom, co se stalo. Jen to, co dělá Bůh, je skutečně "velmi dobré" (viz 1M 1,31).

Ačkoli by bylo vlastně naprosto logické, kdybychom uposlechli tuto výzvu k uvolnění a věci přenechali plně Božím rukám, je to pro nás neuvěřitelně těžké. Proč?

1. Často v nás ještě hluboko vězí - i když jsme se stali křesťany - vrozená sebedůvěra, že sami víme, co je pro nás skutečně dobré. Izaiáš 30,15 to popisuje výstižně: "V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství. Vy však nechcete, říkáte: Nikoli! Utečeme na koních..."

2. Stejně tak hluboko v nás ještě často vězí určitá nedůvěra, že to Pán Bůh s námi opravdu myslí dobře: že jeho cesty s námi jsou sice spravedlivé, ale že jsou velmi těžké a málo radostné.

Oba závěry jsou mylné. V podstatě to jsou staré lži, které satan předkládá lidstvu stále znovu od počátku v zahradě Eden. Ale i zde platí, že opakovaná lež se nestává pravdou. Ve skutečnosti je to právě naopak: Boží činnost přináší do našeho života požehnaní, naše úsilí "vzít věci do vlastních rukou" a naše vlastní opatření nás zavádějí na těžké cesty, jejichž následky pak často musíme nést po celý život.

V tomto směru existují nebezpečí i pro náš modlitebný život. Místo abychom očekávali na Boha a své záležitosti mu s důvěrou předali, modlíme se naléhavě za věci, které bychom chtěli bezpodmínečně mít. Může se stát, že nám je Pán Bůh opravdu dá, ale nedeme přitom šťastní a utrpíme duchovní škodu. Ž 106,15 nám podává zprávu o takových smutných zkušenostech: "I dal jim, čehož se jim chtělo, avšak dopustil hubenost na život jejich."

Závěrem bych chtěl varovat před možností nepochopení. Tato důvěra a očekávání nemá totiž nic společného

s leností a pohodlností. Již citované místo ze Žd 10,36 to jasně ukazuje. Doba čekání na Boha má být totiž vyplněna "konáním jeho vůle". Budeme-li nejprve hledat Boží království (viz Mt 6,33) a necháme-li si jím ukázat práci, postará se Pán Bůh o naše osobní záležitosti a dá nám to, co ve své lásce k nám pro nás vybral.

Armin Unterberg - Folge mir nach-6/95

Watchman Nee:

Duchovní autorita

Ide o knihu, kterou mnohí hlbaví kresťania budú najmä zo začiatku čítať so zmiešanými pocitmi. Prečo? Chcem sa podeliť so svojimi dojmami, úvahami a hodnoteniami pri jej čítaní.

1. Kniha bola vydaná v roku smrti Watchmana Nee (1972) - asi po nej, v USA. Je bez predslovu autora, ktorý ju pravdepodobne nečítal. Podľa predslovu redakcie Kresťanský život bola zostavená zo zápisu jeho prednášok v Číne roku 1948 (prednesených asi v čínštine). Natíska sa otázka, prečo ich W. Nee za 24 rokov sám nevydal alebo neposkytol na vydanie A. J. Kinearovi, vydavateľovi jeho kníh v Anglicku. A druhou otázkou je, či by ich bol vydal nerevidované - v takom znení, v akom sa predkladajú v tejto knihe (najmä prvých 6 kapitol).

2. Predslov knihy, napísaný redakciou, nie je celkovo vhodne zostavený a štylizovaný a môže mnohých čitateľov odrádzať od jej čítania. Predpokladá sa v ňom napríklad, že nečínsky čitateľ môže myšlienky knihy nesprávne pochopiť. Z okruhu jej čitateľov redakcia dopredu vylučuje tých, čo by chceli posudzovať alebo dokonca kritizovať jednotlivé jej výroky a tvrdenia. Nadto sa

za takýto kritický postoj k nim už vopred vyslovuje nad nimi rozsudok: "Beda im!" a predpokladá sa o nich, že nie sú živí kresťania. Takýto postoj a prístup redakcie knihy dopredu stavia autora na piedestál neomylnosti - tým viac, keď jeho výrokom pripisuje, že "sú to pravdy inšpirované Svätým Duchom." Ak by to malo platiť doslovne, boli by tieto výroky absolútnou pravdou a tak samozrejme prinajmenšom úprimnými veriacimi ľuďmi nekriticizovateľné, čo je však vylúčené. Autori pred-slovu, odvolávajú sa na W. Nee, žiadajú od čitateľa vopred, aby sa pri čítaní knihy a uvažovaní o jej obsahu "zriekol rozumu" vo zmysle rozumového uvažovania o myšlienkách a výrokoch autora. Podľa neho "rozum je prvou a hlavnou príčinou vzbury človeka proti Bohu." Podľa Gn 3,6 bol však rozum v poradí až tretou príčinou pádu prvých ľudí - po žiadosti tela a žiadosti očí (k porovnaniu tiež L 4,3-13 a 1J 2,16). Odvolávanie sa redakcie na Lutherovo odmietanie rozumu (v duchovných veciach) je nešťastné. Veď práve ono ho utvrdzovalo v nebiblickom magickom chápaní krstu i Pánovej večere. Na stranách 6-9 predslovu sú však uvedené napospol čisté a krásne pravdy Písma. Škoda, že im boli predoslané prv uvedené i niektoré ďalšie nevhodné vyjadrenia.

3. Duchovná autorita. "Pokiaľ nebude v Cirkvi riešený problém autority, bude v nej vždy chaos," - cituje redakcia autora na strane 4 predslovu. Tento výrok by nás mal viesť k hlbokému zamysleniu nad históriou Cirkvi. Ak sa v nej otázka autority nevyriešila za takmer 2000 rokov, nemožno očakávať, že sa vyrieši za krátky čas do Pánovho príchodu pre ňu. Táto otázka sa však v cirkvi riešila po stáročia, ale v pod-

state dvoma zásadne odlišnými aj protikladnými spôsobmi. Prvý z nich - biblický spôsob spočíval v zachovávaní Božích právd o Cirkvi, uvedených v Novom zákone. Podľa nich je *jedinou Hlavou Cirkvi Kristus, ktorý v nej vládne prostredníctvom Svätého Ducha, hovoríaceho vo Svätých Písmach*. Kristus vládne v Cirkvi svojím zákonom lásky, ktorý z nej vylučuje zákon ľudskej moci. Druhý - nebiblický spôsob riešenia autority v Cirkvi spočíval vo vytvorení ľuďmi vymyslenej *hierarchickej sústavy vlády*, podporovanej predstavou domnelej "apoštolskej postupnosti". V tomto riešení vládne v cirkvi neľútostný zákon ľudskej moci, ktorý z nej vylučuje vládu Kristovho zákona lásky. Tento spôsob riešenia autority v cirkvi vznikol z postupného odpadnutia od právd Nového zákona o Cirkvi v poapoštolskej dobe.

V knihe chýba jasné vysvetlenie samotného pojmu "autorita", ktorý je kľúčový pre porozumenie jej obsahu, lebo tento obsah tvorí práve celý súhrn vzťahov, spojených s "autoritou". V českom ani slovenskom preklade Biblie sa toto cudzie slovo nenachádza. Autor zrejme vychádza z klasického anglického prekladu Biblie (King James Version), v ktorom sa toto v angličtine zdômácnelé slovo viacnásobne vyskytuje. Je na veľkú újmu správneho pochopenia knihy, že autor hneď na je začiatku nevysvetlil pojem "autority" s odvolaním sa na tieto citáty z Nového zákona a neuviedol pôvodné biblické slovo (či slová) Písom, ktoré je (či sú) preložené slovom autorita. V úplnej väčšine prípadov je to grécke slovo "exousia", ktoré by bolo najvhodnejšie preložiť zloženým slovom "právomoc". V doslovnom zmysle toto slovo vyjadruje tak "právo" ako aj "moc" *niečo konať* (Mt 9,6;

21,23; 2K 10,8; J 17,2). Vyjadruje "vládu" toho, ktorého vôľu a rozkazy musia iní plniť a poslúchať (Mt 28,18; Ju 25; Zj 12,10; 17,13). Zahrňuje tiež "apoštolskú právomoc" (2K 10,8; 13,10), právomoc súdneho rozhodovania (J 19,10) i riadenia domácich záležitostí (Mk 13,34). V prenesenom zmysle označuje aj osoby, ktoré sú "nositeľmi právomoci" (L 12,11; R 13,1-3; Tt 3,1 - "vrchnosti"), tiež "duchovné mocnosti" (Ef 3,10 a 6,12) a "duchovné vrchnosti" (Ko 1,16; 2,10.15; 1Pt 3,22) dobré i zlé. V 1K 11,10 je toto slovo použité v súvislosti s prikrývaním hláv žien. Slovesá odvodené od tohoto slova sú: "exousiazó" = "vykonávať právomoc" (L 22,28), tiež v zápornom význame "nebyť ovládaný" (L 6,12), "nemať v moci" (1K 7,4); "katexousiazó" = "vykonávať právomoc nad niekým" (Mt 20,28, Mk 10,42). V českom i slovenskom preklade sa slovo "exousia" zväčša prekladá prostým slovom "moc", hoci toto iba čiastočne vystihuje význam uvedeného gréckeho slova. Okrem slova "exousia" sú v uvedenom anglickom preklade slovom "autorita" preložené i grécke slova "epitagé" = "príkaz", "nariadenie", "hyperoché" = "vyvýšenosť", "vznešenosť", "vysoké postavenie"; "dynasthés" = "mocnár", "veľmož" a sloveso "autenteó" = "vládnúť", "panovať nad niekým" (mať nad ním autoritu). Tieto slová sú však v českom i slovenskom preklade Biblie preložené inými slovami, takže sa nimi nemusíme z hľadiska predmetu knihy osobitne zaoberať.

V slovníku cudzích slov pod heslom "autorita" čítame, že je to "vážnosť", "úcta", "vzťah nadriadenosti", "uznávaná osobnosť", "odborník skúsený v určitej oblasti".

4. Nevysvetlenie pojmu autorita a významu tohto slova hneď na začiatku

knihy spôsobuje v jej prvých šiestich kapitolách veľké nedorozumenia i zmätok pojmov. Autor pod slovom "autorita" totiž myslí niekedy samého Boha alebo Pána Ježiša Krista (ako zvrchovanú autoritu), niekedy Božie vlastnosti (atribúty): jeho právo, moc alebo vládu. Inokedy zase stavia autoritu proti moci, čo je protizmyselné. Taktiež porovnávanie jednotlivých vlastností Boha a hriechov proti nim je ťažko prijateľné. K najväčším nedorozumeniam a možným nesprávnym záverom v kapitolách 1 - 6 však vedie autorova požiadavka úplnej (absolútnej) poddanosti a poslušnosti Bohom poverenej (delegovanej) ľudskej autority. Pritom tu nie je vysvetlené, ako je takáto autorita Bohom poverená, ako toto svoje poverenie dokáže, ani ako je zabezpečené, aby nezneužila svoju právomoc. Najhorší zo všetkého je nesprávny predpoklad, že keď človek (veriaci či neveriaci) poslúcha takúto "delegovanú autoritu" a koná pritom zle, nie je za to zodpovedný on, ale táto autorita, ktorá mu to prikázala. To je v zrejmom rozpore so všeobecným Božím princípom poslušnosti človeka hlasu jeho svedomia (R 2,14-15) a osobnej zodpovednosti za to, či koná v súlade s Božím slovom vo Svätých písmach.

5. Celý obraz "delegovanej autority" a požiadavky bezpodmienečnej poslušnosti voči nej z kapitol 1-6 sa však od základu mení v kapitole 7 a ďalších. V kapitole 7 čitateľ s prevrpením zisťuje, že autorita a poddanosť voči nej sú zameniteľné pojmy a podobne i za nimi stojace osoby. Poznáva tu, že v Cirkvi sú vlastne všetky údy Kristovho tela zároveň vykonávateľmi (subjektami) i prijímateľmi (objektami) autority v závislosti od služby, ktorú konajú v tomto tele. Medzi nimi je nielen vzájomná

závislosť, ale i odkázanosť a práve v nej je prejav života a bohatstva Kristovho tela.

6. V kapitole 8 už možno dobre pochopiť, čo autor myslel pod "odložením rozumu". Ide tu vlastne o protiklad viery a videnia (i z neho vychádzajúceho porušeného ľudského rozumovania, ktoré je v skutočnosti nerozumné, lebo nepozná či nechce uznať svoje obmedzenia. V kapitole 9 sú uvedené a vysvetlené kritériá poslušnosti "delegovanej autorite" - napospol biblické a preto správne. Keby ich bol autor uviedol v prvej časti knihy, keď hovoril o vzťahu k takýmto autoritám, bol by predišiel mnohým nedorozumeniam.

Celkove možno povedať, že v kapitolách 7 - 9 sú biblicky správne i krásne myšlienky a príklady.

7. Čo sa týka druhej časti knihy, ktorá pojednáva o *delegovaných autoritách* (kapitoly 10 - 17), možna na úplnú väčšinu jej obsahu i dôležitých výrokov povedať len "áno" a "amen". Výnimky sa i tu nájdú, ale nie sú podstatné.

Ak sa v kapitolách 1 - 6 zdalo, že kniha môže byť mocnou zbraňou v rukách "delegovaných autorít", pomocou ktorej si budú víťazne vymáhať poslušnosť im poddaných (a pritom niekedy nepoddajných) veriacich, v kapitolách 10 - 17 im taká zbraň nadobro vypadáva z rúk. V nich totiž každá úprimná a pokorná poverená autorita poznáva, že byť pravou Božou autoritou je snáď tá najťažšia vec na svete. A keď si takéto authority na uvedenom výstražnom príklade Mojžiša a Árona uvedomia, že Pán Boh bude volať na zodpovednosť a prísne posudzovať tých, ktorí nepredstavovali dôstojne jeho autoritu, bude veľmi málo "smelých", čo by sa hrnuli k nemu so žiadosťou o takúto autoritu. Božie požiadavky na ňu sú

preveľmi vysoké a majú s časom stúpajúcu úroveň. Vyžadujú "rozbitú nádobu", aby sa mohol prejaviť jej vzácny obsah, zlomeného, sebazapierajúceho a denne zomierajúceho človeka, v ktorom môže žiť a vládnuť Kristus.

8. V druhej časti knihy sú skutočnosti súvisiace s duchovnou autoritou vo svetle Písma uvádzané na prvé miesto a správnu mieru. Hovorí v nej zrejme ten istý autor, ktorý napísal (asi neskôr) i knihu, ktorú snáď mnohí v našich krajinách poznajú pod názvom "Osvobození ducha". Hovorí v hlbokom súlade so základnou požiadavkou Pána Ježiša v evanjeliách, rozvádzanou i apoštolom Pavlom v jeho listoch - nutnou smrťou starého človeka, aby mohol žiť nový, narodený z Boha a v ňom sám Ježiš Kristus.

9. Napriek výhradám k viacerým vyjadreniam v kapitolách 1-6 možno v závere povedať, že kladný prínos knihy v oblasti duchovnej autority prekrýva a vysoko prevyšuje tieto nedostatky. Samozrejme, že je pritom nutné odmietnuť nesprávne alebo nevhodné vyjadrenia, i keď ich vyslovil taký vzácny učiteľ Cirkvi a mučeník Božej pravdy, akým bol Nee-To-Šeng, známy na Západe ako Watchman Nee (nevieme ovšem, či niektoré z nich nie sú spôsobené prekladom z čínštiny).

10. Pri zohľadnení všetkého prv uvedeného možno knihu Watchmana Neea "Duchovní autorita" odporúčať najmä tým, ktorí sú - chtiac či nechtiac - v postavení "delegovaných autorít". Odporúčať s tým, aby ju čítali pre seba - nie pre tých, čo ich majú poslúchať. Keď oni dosiahnu vysokú duchovnú úroveň, vyžadovanú ako Božiu normu pre tieto authority v kapitolách 10 - 17 knihy, iste pred nimi rozkvitne ako krásna záhrada i poslušnosť tých, čo im majú byť

poddaní. A v zboroch Cirkvi nielenže zavládne Pánom Bohom ustanovený poriadok, ale budú v nich prekvitať a prinášať ovocie i Pánom Ježišom draho vydobyté a z jeho lásky darované prekrásne vzájomné vzťahy jeho vykúpených. Ján Hudec

Výběr z knížky W. Nee:

Základní kosmologický problém se koncentruje do otázky, kdo má mít autoritu, a náš konflikt se Satanem je přímým důsledkem toho, že autoritu přičítáme Bohu. Uznat Boží autoritu znamená poddat se jí celým srdcem. Je naprosto nutné podřídit se Boží autoritě a mít o ní základní poznání.

Než Pavel poznal autoritu, snažil se vyhladit církve; poté, co se setkal na cestě do Damašku s Pánem, poznal, že je nesnadné zpěčovat se (lidskou silou) proti ostnům (Boží autoritě). Ihned padl na zem a uznal Ježíše jako Pána. Potom byl schopen podřídit se pokynům, které mu dal Ananiáš v Damašku, neboť se setkal s Boží autoritou. V okamžiku, kdy byl Pavel zachráněn, poznal Boží autoritu a zároveň Boží spasení.

Jak by mohl Pavel, tak chytrý a schopný člověk, uposlechnout slova Ananiáše - neznámého, nepatrného bratra, o kterém je v Bibli jen jediná zmínka -, kdyby se nesetkal s Boží autoritou? To nám ukazuje, že každý, kdo se setká s autoritou, jedná výhradně s autoritou, a nikoli s člověkem. Nehledě na člověka, ale jen na autoritu, která nan něm spočívá. Neposloucháme člověka, ale Boží autoritu v něm. Jak bychom se mohli jinak naučit, co autorita je? Jestliže se dříve setkáme s člověkem, než poslechneme autoritu - jsme na špatné cestě. Správná cesta je opačná. Nejprve uposlechneme autori-

tu, pak nám nebude vadit, kdo ten člověk je...

Veškerá autorita patří Pánu. My jeho autoritu pouze reprezentujeme, ale sami autoritou nejsme. Teprve když jsme závislí na Pánu, máme autoritu. Každý, kdo autoritu reprezentuje, má být ponížený a pokorný před Bohem a před jeho lidem. Nemá o sobě vysoce smýšlet, ani se nemá snažit zachovat si svou autoritu před lidmi. Autorita, po které prahne člověk, není ta, kterou dává Bůh. Každý pokus ustavit sebe jako autoritu musíme ze svého středu zcela vykořenit. Bůh neustavuje za autoritu člověka prudkého a silného, ale člověka jako Pavel, jehož osobní přítomnost je mdlá a řeč chatrná.

Veškerá autorita je založena na službě. Áron měl autoritu, neboť měl službu před Bohem. Jeho kadidelnice mohla očistit lid a zastavit ránu, zatímco kadidelnice dvou set padesáti vůdců Bůh zavrhl. Vzpouza popsaná v Numeri 16 nebyla zaměřena pouze proti autoritě, ale také proti službě. Áron stál v autoritě, protože měl službu. Autorita nemůže převýšit službu.

Neusilujme o autoritu vyšší, než jaká vyplývá z naší služby. Nikdy nesmíme mít takový postoj, abychom se odvážili zabývat se věcmi vyššími, než nám náleží (viz Ž 131,1). Místo toho se naučme být věrnými před Bohem podle dílu nám svěřeného. Mnozí bratři si mylně představují, že se mohou chopit authority, jak se jim zamane, aniž si uvědomí, že autorita vyplývající ze služby svou vlastní vládu nad Božími dětmi nauplatňuje. Autorita člověka před lidmi se rovná jeho službě před Bohem. Jestliže autorita převyšuje službu, stává se věcí postavení, a není již tedy duchovní.

Knížku obdržíte ve vydavatelství A-ALEF.

Sbor jako tajemství

Efezským 3,1-12

Slovo "tajemství" patří do skupiny slov jako "tajemný" nebo "utajený". V jiných jazycích k nim náleží také "patřící do domu". Co patří do domu, znají jen obyvatelé domu. Tak můžeme rozumět i pojmu tajemství v Novém zákoně. Pouze ti, kteří patří do Božího domu, mají přístup k tajemstvím.

Slovo "tajemství" bylo použito pravděpodobně až v překladu Bible Lutherem. V řeckém textu je pro toto slovo výraz "mysterion" a pochází od myo - zamknout, nebo zavřít ústa. Tím se vyjadřuje to, o čem se nemá mluvit. Když apoštol Pavel psal své listy, znal toto slovo ze starých náboženství. Do těchto tajemných kultů měli přístup pouze "vysvěceni". A Pavel zřejmě nalezl zde odpovídající slovo. Jsou věci, zjevení, vědomosti Boží, ke kterým mají přístup pouze vymezené skupiny lidí. Když Pán Ježíš zvěstoval tajemství nebeského království, ptali se jej učedníci, proč jim mluví v podobenstvích (Mt 13,10). Odpověděl jim: "Protože vám je dáno znáti tajemství království nebeského, jim však není dáno."

V Novém zákoně slovo "mysterion" - tajemství bylo použito 28 krát, z toho Pavel je použil 21 krát. Pokusme se tato "tajemství" zatřídít pro jejich lepší pochopení a zapamatování. Všimněte si k tomu obrázku. Časový úsek od působení Pána Ježíše na naší zemi až po konec tisíciletého království můžeme rozdělit do čtyř období: období evangelií (až do 7. kapitoly Skutků), současné období až po začátek doby velikého soužení, období velikého soužení (7 let) a období tisíciletého království.

Je nám jasné, že každé období má jinou délku trvání. Délka období není rozhodující; největší význam má zde to, co se v tom období děje. O několika staletích v historii lidstva i Izraele nemáme žádnou biblickou zprávu - nic se neděje. Pak nastoupí poměrně krátké období tříapůl let veřejné činnosti Pána Ježíše, v němž se ovšem odehrály věci neobyčejné se zásadním významem.

V období 1. sa zvěstuje *tajemství nebeského království* (nebo Božího království - Mt 13,11; Mk 4,11; Lk 8,10). V listě Římanům 11,25 čteme o *tajemství zatvrzení Izraele* a v kapitole 16,25 o *tajemství, které od věčných časů nebylo vysloveno, nyní je však zjeveno*. Podobnou formulaci nacházíme v Ef 3, 5.9 i v Ko 1,28. Vztahuje se to na *tajemství Kristovo*. *Tajemství proměnění* je zapsáno v 1K 15,51. Je to součástí *vtržení*, proto na obrázku je uvedeno jako *tajemství vtržení*. Slovo "tajemství" je tu svázáno s proměněním. V Ef 1,9 čteme o *tajemství Boží vůle* vztahující se na naplnění času. Také to patří k tajemství Kristovu. Dále o tajemství Kristově čteme v Ef 3,3.4.9 i Ko 4,3. Pokračuje *tajemství evangelia* Kristova (Ef 6,19) a *Božím tajemstvím* v 1K 2,1 (viz Ko 2,2; Zj 10,7). *Tajemství nepravosti* (2Te 2,7), *tajemství víry* (1Tm 3,9) a *tajemství pobožnosti* (1Tm 3,16) nejsou nám cizí. Ke konci Zjevení (17,5) je řeč o *tajemství Babylónu* a *tajemství ženy* (17,7).

Počátek zvěstování evangelia království spadá do období veřejné činnosti Pána Ježíše. Kvůli nevěře Izraele však toto zvěstování bylo brzo ukončeno. Přišlo období zatvrzení Izraele, když Pán Ježíš byl zavržen jako král nebeského království. Pak přišel čas zvěstování tajemství Kristova. To je již druhé období - současný věk milosti.

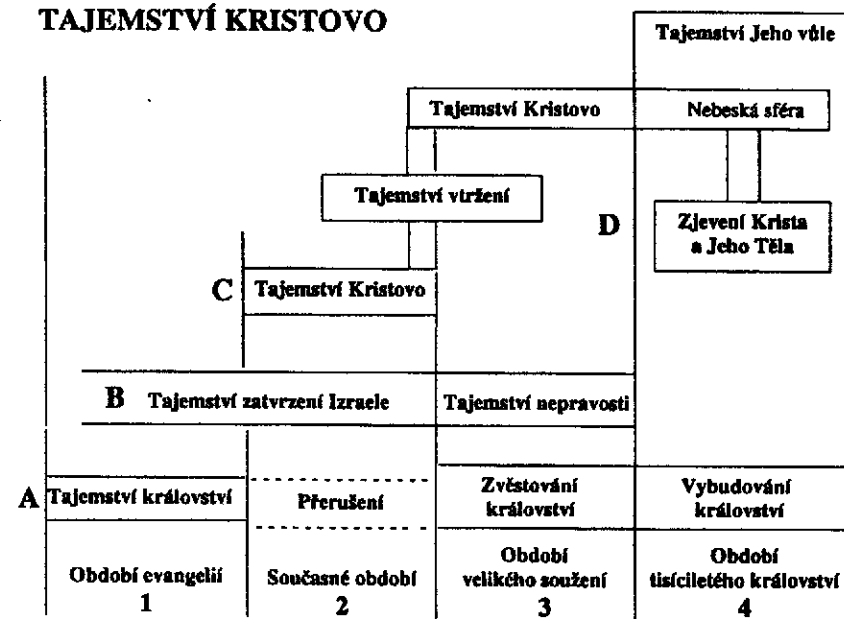
My nezvěstujeme evangelium království, ale evangelium milosti a lásky. Evangelium království bude opět zvěstováno, když se naplní slova Pána Ježíše v Mt 24,12-14: "...a protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých (pozn. ne láska křesťanů, ale Židů). Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen. A toto evangelium o království bude ká-

záno po celém světě..." To slovo "do konce" znamená do konce velikého soužení a počátku tisíciletého království.

Tajemství Kristovo se týká Církve, Jeho těla. Tomu se věnujeme, dá-li Pán, příště.

Podle Waltera Pfeifera přel. a upr. J. Ostrolucký (Laska i Pokoj č. 2/96).

TAJEMSTVÍ KRISTOVO

6. ŠEŠŤ DNÍ STVORENIA

(5. a 6. deň - 1M 1,20 - 2,4a)

Živé tvorstvo

A Boh riekol: "Nech sa hemžia vody hemživými tvormi, živou dušou a vtáctvo nech lieta nad zemou na tvári nebeskej oblohy!" A Boh stvoril tie veľké ryby a všelijakú hýbajúcu sa živú dušu, ktorými sa hemžia vody podľa ich druhu a všelijaké okridlené vtáctvo podľa jeho druhu. A Boh videl, že je to dobré. A Boh ich požehnal a riekol: "Plodte sa a množte sa a naplňte vody v moriach a vtáctvo nech sa množí na zemi!" A bol večer a bolo ráno, piaty deň (v. 20-23).

Tu sa po prvý raz objavuje hebrejské slovo *nefeš*, ktorého význam je *život* i *duša*. Preložené *živá duša* označuje živočíchy aj človeka. Rastliny nie sú živou dušou, nemajú skutočný život v biblickom zmysle. Zároveň s vodnými živo-

číchmi sa tu objavuje vtáctvo, ktoré lietá nad zemou "na tvári nebeskej oblohy." Obrazné vyjadrenie v hebrejskom texte označuje dolnú časť atmosféry - troposféru, ktorú Boh dal vtáctvu za oblasť pôsobenia.

Živočíšny život nebol proste "vydaný" z vôd a zeme, ako rastlinný. *Princíp vedomia vyžadoval nový čin stvorenia*, ktorý tu Boh uskutočnil. Po 1,1 je tu druhý raz použité hebrejské slovo *bará*. Výraz *veľké ryby* (hebr. *tannin*) možno preložiť aj ako *veľké morské obludy* (*netvory*). Toto hebrejské slovo je často prekladané ako *drak*, čo navádza myšlienku na veľké *predpotopné jaštery*. Znova je tu vyjadrenie "podľa svojho druhu", ktoré zdôrazňuje nepotrebnosť

i nemožnosť vývoja jedného druhu v iný a toľž vývoja všetkých druhov z jedného pôvodného.

Požehnanie, obsahujúce Boží rozkaz k rozmnožovaniu živočíchov a zároveň schopnosť, ktorú im Boh k tomu dal, umožnili, aby sa skoro rozšírili vo všetkých vodách a po celej zemi. Týmto požehnaním končí *piaty deň stvorenia*.

A Boh riekol: "Nech vydá zem živú dušu podľa jej druhu: hovädá a plazy a zemskú zver podľa jej druhu!" A bolo tak. A Boh učinil zemskú zver podľa jej druhu i hovädá podľa ich druhu i všelijaké zemeplazy podľa ich druhu. A Boh videl, že je to dobré (v.24-25).

Je pozoruhodné, že biblická správa

hovorí: Boh *učinil* (hebr. *ašah*) naproti *stvoril* (hebr. *bará*) u vodných živočíchov a vtákov, hoci suchozemské zvieratá sú zrejme vyššieho rádu. Dôvod je zrejme v tom, že *čin stvorenia v piatom dni sa vzťahoval na "každú*

živú dušu" - teda i na suchozemské tvorstvo. V správe je tvorstvo rozdelené do troch skupín. Prvá zahrňovala divú zver a ostatné zvieratá, voľne žijúce v prírode, druhá zdomác-nitelné zvieratá (dobytok a iné), tretia hmyz, chrobáky a plazy. Všetky ich vydala zem. To znamená, že ich telo sa skladá z tých istých prvkov ako zem. Sú *živou dušou* (hebr. *nefeš*) ako vodné tvorstvo a vtáctvo.

Dokončené stvorenie

A Boh riekol: "Učiniťme človeka na svoj obraz a podľa svojej podoby a nech vládnu nad morskými rybami a nad nebeským vtáctvom a nad hovädami a nad celou zemou a nad každým plazom, ktorý sa plazí na

zemi!" A Boh stvoril človeka na svoj obraz, na obraz Boží ho stvoril, mužské a ženské pohlavie ich stvoril (v. 26-27).

Boh nehovoril tieto slová k anjelom, lebo nešiel človeka stvoriť na ich, ale na svoj obraz. Mohol ich hovoriť iba k sebe samému - jedna osoba jedného množného Božstva k druhým.

V človeku malo byť niečo, čo ho bude nielen kvantitatívne (čo do miery), ale i kvalitatívne (čo do podstaty) odlišovať od ostatných tvorov. *Človek mal niesť obraz a podobu samého Boha - preto musel byť stvorený* (tretí raz a trojnásobne hebrejské slovo *bará* v texte Genesis 1). "*Boží obraz*" je v *duchu človeka* (hebr. *ruach*, ktorý je večný ako duch anjelov i démonov, zatiaľ čo duch zvierat je časný - končí ich smrťou a vracia sa do zeme (Ka 3,21). "*Boží obraz*" v duchu človeka spôsobuje také vlastnosti jeho prirodzenosti ako mravné vedomie a svedomie, schopnosť abstraktne uvažovať, vnímať a cítiť krásu a nadovšetko schopnosť ctíť a milovať Boha. Tieto i ďalšie podobné vlastnosti nemajú zvieratá, ktoré sú živými dušami. Preto bol nutný nový, v poradí tretí Boží čin stvorenia - stvorenie človeka.

Ale musíme brať do úvahy, že *človek bol nielen stvorený* (hebr. *bará*), ale aj *učinený* (hebr. *ašah*) na *Boží obraz*. Tie časti človeka, ktoré boli "učinené", sú duša telo. Preto v nejakom zmysle *telo človeka musí byť Božím obrazom*, hoci Boh je Duch a nemá telo. On však naplánoval a vytvoril telo človeka tak, že môže vykonávať podobné činnosti, ako vykonáva Boh bez tela. Podľa zjavenia v Písme Boh vidí, počuje, zavonia, dotýka sa, hovorí - bez ohľadu na to, či má alebo nemá k tomu telesné ústroje. Nadto, kedykoľvek sa chcel viditeľne

zjaviť ľuďom, vzal na seba podobu človeka (1M 18,1.2). To isté je pravdou o anjeloch (Sk 1,10). A nadovšetko, *Boh vedel, že sa v plnosti času sám stane človekom*. Vtedy *pripravil ľudské telo pre svojho Syna* (Žd 10,5; L 1,35), ktorý "bol učinенý podobný ľuďom" (Fp 2,7), naproti tomu, že prvý človek bol učinенý podobným Bohu.

Ježiš Kristus bol v duchu i v tele "obrazom Boha" (Žd 1,3; Ko 1,15; 2K 4,4). Boh utvoril človeka na obraz toho tela, ktoré chcel sám jedného dňa prijať. Prinajmenšom v tomto zmysle je pravdou, že *duchovne aj telesne bol človek stvorený aj učinенý na obraz a podobu Božieho Syna*. Trikrát je napísané, že "Boh stvoril človeka na svoj obraz", v čom môže byť narážka na Božiu Trojednosť. *A človek je tiež troj-jednota tela, duše a ducha*.

Slovo *človek* (hebr. *adam*) je odvodené od slova *zem-pôda* (hebr. *adamá*), lebo telo človeka bolo utvorené z prvkov zeme. Ale ako takému mu Boh dal nielen vládu nad zvieratami, ale i nad zemou, z ktorej bol vzatý.

Z verša 27 je zrejme, že človek je rodový tvor, zahrňujúci mužské i ženské pohlavie. Obaja, *muž i žena, boli stvorení na Boží obraz* a obaja dostali rovnako večného ducha s osobnou duchovnou schopnosťou mať spoločensť so svojim Stvoriteľom.

A Boh ich požehnal a Boh im riekol: "Plodte sa a množte sa a naplňte zem a podmaňte si ju a vládňte nad morskými rybami a nad nebeským vtáctvom i nad každým živým tvorom, ktorý sa plazí na zemi!" A Boh riekol: "Hľa, dal som vám každú bylinu, ktorá plodí semeno a ktorá je na tvári celej zeme i každý strom, na ktorom je ovocie stromu, ktorý plodí semeno. To všetko vám bude za

GENESIS

úvahy nad knihou počiatkov

pokrm. A všetkým zemským zvieratám a všetkému nebeskému vtáčtvu a všetkému, čo sa plazí na zemi, v čom je živá duša, dal som za pokrm všetky zelené byliny." A bolo tak (v.28-30).

Keď stvoril muža a ženu, Boh im udelil požehnanie a dal im poverenie a poučenie pre život, ktorý mali pred sebou. *Boh stvoril iba jedného muža a jednu ženu a stvoril ich ako rozumných a dospelých ľudí.* Dal im príkaz, aby si podmanili zem a vládli nad všetkým tvorstvom. Tento "kultúrny mandát" znamenal pre nich štúdium zeme a využitie poznatkov z neho a schopností, ktoré im Boh dal, pre dobro všetkých obyvateľov zeme.

Božím príkazom bol *človek ustanovený za Božieho správcu nad stvorenstvom.* Žiaľ, že človek skoro zaprel svojho Boha a zneužil svoje správcovstvo.

Boh určil človeku i ostatným živým tvorom ich potravu. Pri ich stvorení utvoril v ich telách predivné zariadenie na premenu energie. Za potravu im dal všetky rastliny - nebolo im dovolené ani dané zabíjať iné živé tvory a jesť ich mäso. Na zemi nebolo púšťa ani iných znehodnotených oblastí. *Celá zem bola obývateľná* a ľudia ju mali naplniť. Bola ich schopná uživiť aj pri najväčšom počte. Medzi ľuďmi ani v živočíšnej ríši nemalo miesta nepriateľstvo, boj a smrť. Tento požehnaný stav bude obnovený v kráľovstve Pána Ježiša Krista.

A Boh videl všetko, čo učinil, a hľa, bolo to veľmi dobré. A dokonané boli nebesia i zem i všetko ich vojsko. A Boh dokončil siedmeho dňa svoje dielo, ktoré konal a odpočíval siedmeho dňa od všetkého svojho diela, ktoré vykonal. A Boh požehnal

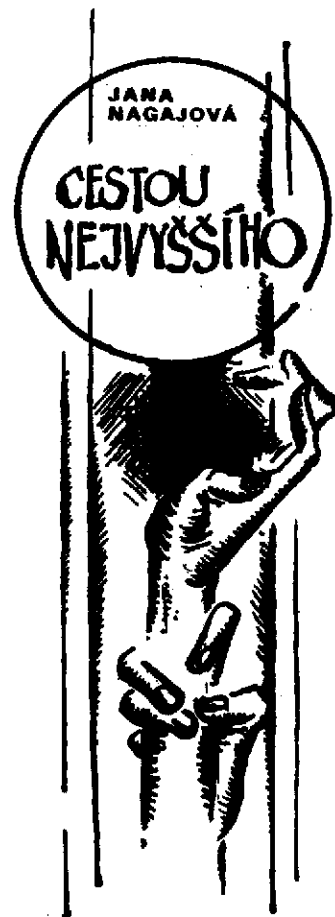
siedmy deň a posvätil ho, lebo v ňom si odpočinul od všetkého svojho diela, ktoré stvoril Boh konajúc. To sú rody nebies a zeme, keď boli stvorené (1,31-2,4a).

Po ukončení diela stvorenia Boh naň pohliadol s radosťou a videl, že všetko bolo "nesmierne dobré" (doslovne). *Vo stvorení nebolo žiadne zlo,* nebol tu nijaký boj o život, choroby, kalamity či katastrofy, nijaké narušenie harmónie, nijaký neporiadok, nijaký hriech a nadovšetko nijaká smrť. Všetky tieto záporné a tragické skutočnosti, o ktorých svedčia skameneliny, nastali na Zemi neskôr - po páde človeka.

V 1. kapitole Genesis máme božsky zjavenú správu o Božom stvorení a sformovaní všetkého. *Dokonanie Božieho diela stvorenia* je zdôraznené aj v Novom zákone (Žd 4,3.4.10; 11,3; Ef 3,9 a i.).

Vojsko nebies spomenuté vo verši 2,1, sú v prvom rade *hviezdy* (5M 4,19; Ne 9,6; Jr 33,22), ale môžu to byť aj *anjeli*, oblasťou prebývania ktorých je druhé a tretie nebo (1Kr 22,19; L 2,13). *"Boh odpočíval siedmeho dňa"* alebo *"prestal konať všetko svoje dielo"* a *preto požehnal a posvätil* (=oddeliť) *siedmy deň ako deň odpočinku i pre človeka.* Hebrejské slovo pre sobotu, *šabbát*, znamená *odpočinutie.* Hoci dielo stvorenia bolo skončené, *Boh* konal ďalej pre človeka a tvorstvo a veľmi skoro *začal pracovať na diele vykúpenia* (J 4,34; 5,17). Napokon i toto dielo bolo dokonané (J 17,4), keď Vykupiteľ, Boží Syn zvolal na kríži víťazné "Dokonané je!" Potom znova po dlhom čase Boh odpočíval v sobotu v hrobe Jozefa z Arimatie až do svitania prvého dňa nového týždňa a nového veku ľudstva i celého Božieho stvorenia.

spr. Ján Hudec

Pojď, pôjdeme tou cestou najvyšší, pôjdeme po hřebenech, mlha padajúca do údolí nebude slunci prekážet, z mohutné výšky štítů všechno tam dole bude malé.

Nejvyšší cesta skončí až na nejvyšším štítě.

A pohodlní tento cíl nikdy neuvidí. Hadovi stačí plazit se po zemi, anebo bez pohybu nechat se slunkem vyhřívát.

Orel rozestře křídla a letí vysoko k nebi, namáhá se, ale letí, čím dál výš letí ...

Půjdeme tou cestou nejvyšší, na jiné se nebudeme ohlížet, půjdeme jako pokračování minulosti, jako začátek budoucnosti těch, kteří byli, jsou a budou čistí i tenkrát, když je nevidí bratři, i v myšlenkách.

Půjdeme jako ti, kteří měli, mají a budou mít ve svém domě otevřená vždy obě křídla dveří, aby do něj vešel Bůh, aby do něj vcházeli bližní.

Půjdeme jako ti, kteří sloužili, slouží a budou sloužit třeba i pod stínem výčitek, že je to zle a málo, třeba i pod mrakem křivdy, že pracují - ale pro vlastní slávu.

Proč půjdeme právě takto? Proč musíme, když tolik jich jde lehčí cestou? Proč bereme na sebe pohanění bláznů?

Protože smíme!

To je ten zázrak poznání v průběhu cesty. to bude ten zázrak milosti v cíli cesty :

Bůh našim nohám dovolil kráčet cestou nejvyšší - pro děti NEJVYŠŠÍHO.

Moje svedectvo

V čase štúdií biológie jedinou cestou zdokonaľovania duše človeka (vtedy ešte o existencii ducha nič nevediac) bolo pre mňa poznávanie stvoreného. Očarovalo ma svojou krásou, krásu a veľkosť Stvoriteľa som za tým nevidela. Prvý, kto mi predstavil Bibliu ako Božie slovo a vieru v Boha bola spolužiačka a priateľka. Jej zámer o otvorenie mojich zaslepených očí vyšiel nazmar, dokonca v snahe pomôcť zbaviť ju naivity som ju presviedčala, že Boh v Starom zákone nie je nič iné než tajomní mimozemšťania. K Novému zákonu sme sa nedostali a naše priateľstvo postupne ochablo.

Satan sa ma snažil pritiahnúť čím bližšie k sebe. Začala som sa venovať cvičeniu jógy. Veľmi ma nadchla filozofia jógy - verí len sebe, ponáraf sa do hĺbín vlastného vnútra a vyburcovaf energiu, s ktorou som sa napájala na "kozmičnú energiu" v presvedčení, že získam pokoj, harmóniu a sebaovládanie. Videlo sa mi to ako perfektný únik a oslobodenie sa od kolobehu denných potrieb a nezmyselnosti života. Základom bolo nedať najavo žiaden cit, pretože ľudia to zneužijú a zrania ma. Nenávidela som, keď sa prejavila moja prirodzená citlivosť na krivdu, moja mäkkosť a dôverčivosť. Chcela som byť pretvorená v takú, ako som videla druhých - tvrdú, necitlivú, prebíjajúcu sa životom sebavedomými laktami. Jedinou citovou oázou mi bola moja rodina - najmä matka. Časom som zistila, že svoju podstatu sama nezmením a to ma deprimovalo ešte viac. Vtedy som išla proti Božím prikázaniam, napriek láskavým radám mamy som tvrdohlavo riešila situácie svojím rozumom. Pán

ma vychovával, chcel aby som videla následky svojho hrešenia, ale ako hovorí Biblia v L 11,23: "Kto nie je so mnou, je proti mne," nemajúc Pána Ježiša v srdci, nevidela som jeho lásku voči mne, ale som počúvala hlas sata-na, ktorý mi našepkal, že konečný únik tam, kde nič nebolí, nájdem ukončením svojho života. Vziať si vlastný život sa mi našťastie nepodarilo, ale naďalej som za tým nevidela ruku Pánovu a jeho milosť.

V roku 1989 sme sa rozhodli s mojím terajším manželom emigrovať. Bolo to z oboch strán uvážené rozhodnutie bez zbytočných ideálnych predstáv o Západe. Zberový tábor emigrantov v Traiskirchene bol pre nás šok, prvé dni pripomínali hrozivé zábery väznic z filmov. Po zadelení do ubytovne v Badene nás kontaktoval český misiónár z USA, pôsobiaci v Rakúsku. Starý pán nám zvestoval evanjelium a na povzbudenie premietal dokumenty o Kanade, našej cieľovej krajine. Napriek tomu, že som už verila v Boha, Pána Ježiša som ešte nepozvala do môjho srdca, mysliac si, že napojenie naňho mám, a to stačí. Nestačilo, cítila som, že Boh je akosi vzdialený a pripisovala som to nemožnosti odpustenia mojích hriechov. Odlúčenie od rodiny a nepredvídané prekážky ma ničili psychicky i fyzicky. K problémom sa pridali i nedorozumenia v manželstve. Často som sa pýtala - prečo ma, Bože, takto trestáš a prečo práve ja musím trpieť? Veď tí ostatní robia horšie veci než ja. Až z nadhľadu vidím, ako má Pán viedol k poznaniu, ktoré som tvrdošľjne odmietala - pokoriť sa a priznať si, že ako hriešnik potrebujem Pána Ježiša v mojom živote. Jediný On zaručí náš pokoj, pravdu, slobodu, lásku a najmä odpustenie hriechov pre všetkých ľudí.

"A Ježiš mu povedal: Ja som cesta i pravda i život, nikto nepríde k Otcovi, len skrze mňa" (J 14,6). Prvý raz som obrátila svoju zjazvenú dušu k nemu a prosila, aby mi ukázal, čo robí a pomohol zmeniť môj život. Evanjelium podávané misionárom mi znelo v ušiach, zástupná smrť Pána na kríži a bolesť pozostalých sa ma dotkli v hĺbke srdca.

V jedno ráno som sa zobudila plačúc a moje srdce bolo naplnené nepoznanou láskou. Ježišova láska ku mne mi stiahla závoj z očí a ja som sa cítila ako prerodená. On mi dal dôkaz, že ma miluje, smrťou na kríži, čím sa ja môžem odplatiť, ako ja dokážem, že ho milujem? To bola moja prvá myšlienka. Od tej chvíle pozorujem, že na každú otázku dostaneme odpoveď. Vtedy mi verš z J 14,21 dal jednoznačnú odpoveď: "Kto má moje prikázania a ostríha ich, to je ten, kto ma miluje, a ten, kto ma miluje, bude milovaný od môjho Otca, i ja ho budem milovať a zjavím mu seba." Ako čerstvá pramenitá voda vytryskol z môjho vnútra nový život, zjavený mi bol Pán Ježiš a cez neho som poznala skutočného Boha, nie už vzdialeného, ale veľmi blízkeho. Slobodnou vôľou som sa rozhodla nech sa deje jeho vôľa, nech je Pánom môjho života. Neuveriteľná bola istota, že som získala večný život v nebi a tento pocit sa potvrdil v J 3,16: "Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život." Zmenili sa i moje životné hodnoty, moja existencia, rodina, deti, manželstvo, to všetko dostalo nový zmysel. Pozrela som sa novými očami do svojho vnútra a snažila som sa meniť tak, ako ma Pán chcel mať. A opäť jeden verš z Knihy knih ako ušitý na mňa: "A vravel všetkým: Ak chce niekto ísť za mnou, nech

zaprie sám seba a vezme svoj kríž na každý deň a nasleduje ma" (L 9,23). Nebolo ľahké priznať si, že fráza "zobrať osud do vlastných rúk" je blud, každý z nás potrebuje oddať sa Božiemu vedeniu a vyčistiť si brvno vo vlastnom oku a až potom hľadať smietku v oku druhého. Prosila som o múdrosť a porozumenie Písma cez Ducha Svätého, aj o posilnenie mojej viery, pretože vlastným rozumom som často chýbala. "Ale Tešiteľ, Svätý Duch, ktorého pošle Otec v mojom mene, ten vás naučí všetkému a pripomenie vám všetko, čo som povedal" (J 14,26).

V tom čase môj manžel, bývalý "veriaci", zažil prerodenie v Kristovi a tak sme spolu prijali Pána Ježiša, ktorý dovtedy tak trezplivo čakal pred dvermi a On zostal v našej rodine. Prešlé roky neznamenal, že sme "sedeli na ustlaných ružiacich", práve naopak, vyskytli sa negatívne zážitky, ktoré sme nemohli ovplyvniť, ale za všetkým, či dobrým alebo zlým sme videli Boží plán a skúšku našej viery. "Iba ľudské pokúšenie vás zachvátilo, nijaké iné. Ale Boh je verný, ktorý vás nedá pokúšať nad vašu možnosť, ale spôsobí s pokúšením aj východ z neho, aby ste to mohli zniesť" - táto myšlienka z 1K 10,13 nás uistila, že Pán je verný a to je istotou nášho bytia. Podmienkou je naša vernosť Bohu, držať Slovo v srdci a riadiť sa ním a nechať sa viesť Duchom Svätým. Naše modlitby boli a sú vyslyšané, aj keď nie vždy podľa našich predstáv, ale vieme, že všetko sa deje pre naše dobro. Za každým nás prekvapí jeho starostlivosť, nečakaná odpoveď na nevyslovené otázky, ako detailne pozná nás i naše myšlienky! Snažili sme sa plniť Božiu vôľu šírením evanjelia a otváraním očí druhých ľudí, tak ako boli otvorené nám. Pán nám poslal do

cesty těch, čo zvest nepočuli, ale i ve-riacich, ktorí potrebovali povzbudif vo viere. Potreba svedčif o viere v Krista ide zo srdca a vždy nám priniesla zadostučinenie a posilnenie ducha, lebo sme činili jeho príkaz.

Pán Ježiš povedal: "Kto mňa vyzná pred ľuďmi, toho i ja vyznám pred mo-jim Otcem, ktorý je v nebesiach" (Mt 10,32).

Laura Vaňatková (Pohlová)

Mládežnícká konferencia v Podhradí

Ve dneh 14.-16. června 1996 se konala v Podhradí u Vítkova mládež-nícká konferencia, které se účastnilo téměř 250 mladých lidí z mnoha míst České republiky. V pátek odpoledne se začali sjíždět. Ubytování, večeře a pak následoval zpěv mládežnických písniček s doprovodem kytar a elektronických varhan.

Vlastní program začal v sobotu ráno. Téma pro mladé lidi vysoce aktuální. Pro sobotu znělo: *Je možné se vypořádat s hříchem, který se stále opakuje? Kdo mne zbaví komplexů méněcennosti? Je pravda, že už jiný nebudu? Jak mohu být užitečný, když na to nemám? Co může být příčinou mých depresí? Může mi Bůh stále odpouštět? O některých věcech se bojím mluvit, existuje nějaká pomoc?*

První referát měl bratr Pavel Vopa-lecký na téma **hledání identity**. Uvedl příklad zrušení otroctví v USA. Někteří propuštění otroci zůstali nadále v pod-ručí otrokářů. Buď se báli, nebo nedo-kázali žít jako svobodní lidé. Křesťané byli smrtí Pána Ježíše vysvobozeni z otroctví a stali se svobodnými lidmi. Nemusíme sloužit satanovi, jak tomu

bylo dříve. Už na nás nemá právo. Pán Bůh nás vidí jako své děti. Není hřích, který by nebylo možno odpustit. Satan je superhář, protože lež (smíšená s pravdou) je jeho jedinou účinnou zbraní. Duchovní boj není bojem dvou rovnocenných bytostí. Proto je velmi důležité uvědomit si svou vlastní identi-tu, uvědomit si, že jsem Boží dítě, pak je boj mnohem jednodušší. Kdo nena-jde svou identitu, dohání to pak jinak, třeba cestou seberealizace nebo ho-rečnou činností, aniž by spočinul v Kristu. Daří-li se tato náhradní čin-nost, roste v nás pýcha, nedaří-li se, trpíme nejruznějšími komplexy.

Další referát měl bratr Jenda Staněk z Plzně. Jeho tématem byl **hřích a vy-svobození z něj**. Nejprve vysvětlil sta-rozákonní pojmy hříchu v hebrejštině a jeho stupně od omylu a poblouzení až po hřích záměrný a vědomou vzpou-ru. Hřích vzniká v srdci. Z moci hříchu nás může vysvobodit pouze zákon Du-cha (viz Ř 8). V otázce hříchu neexistu-je "zlatá střední cesta". Nemohu být trochu křesťanem a požívat výhod a dědictví Božích dětí a trochu užívat světa. Je třeba vydat se Kristu cele. Chci-li být vysvobozen z hříchu, který se neustále opakuje, nemohu tak činit já - to je aplikace zákona hřícha, ale musí zde být jiná síla - tou je zákon Ducha.

Řešením je vyznaný a odpuštěný hřích. Praktickou pomocí je mít čas pro Boha. Máme mít vizi svého cíle před sebou - nezabývat se hříchem, ale být zaměřeni na cíl, který je před námi - pak hřích ustoupí stranou. Satanovou snahou je naopak nás našimi hříchy stále zaměstnávat. Je to škoda pro nás, nebereme-li vážně to, co pro nás náš Pán vykonal a to, co si v našem životě přeje.

Třetí dopolední přednáškou byl refe-rát bratra Jiřího Krejčího z Brna na té-ma **O komplexu méněcennosti**. Ten je ovlivněn převážně prostředím, ve kterém žijeme, falešnými měřítky a představami, podle nichž se řídí lidé kolem nás. Ve světě se prosazují ti, kdo mají příjemný vzhled, přirozenou inteli-genci, kdo dovedou vystupovat - ti jsou protěžováni. Naopak ti, kdo musí vše dobýt pracně svým úsilím, jsou au-tomaticky až na druhém místě. To je ale falešné vědomí. V Božích očích ne-hraje roli, jaký kdo je. Pro něho jsme všichni nesmírně drazí. Kdo mne zbaví komplexu méněcennosti? Předně se ho zbavím sám, budu-li věřit tomu, co pro mne Pán Bůh udělal. Jsem přece Boží dítě, mám úžasná privilegia. A budeme to i my ostatní, budeme-li uplatňovat biblická kritéria a oprostíme-li se od protekcionismu, od vlivu sympatií. Tyto praktiky v církvi nesmějí mít místo. Ber-me vážně Boží zaslíbení, protože jsou skutečností. **Nemáme právo mít kom-plexy méněcennosti!**

Deprese jsou horší, je to dlouhodo-bý stav. Jednou z nejmávnějších příčin je pocit viny z nevyznaného hříchu. Jak z toho ven? Problém je totiž v tom, že nám mnohdy hřích "chutná" a my se na něj těšíme. Není správné modlit se za odpuštění hříchu, jestliže se těším, jak zase zhřeším. Takovou modlitbu Bůh nevyslyší. Jde o to, abychom brali váž-ně to, co je v Bibli, abychom stavěli na Boží moci, ne na svých schopnostech. Pokud prožíváme (a my je prožíváme) osobní boje s hříchem, je tu někdo, kdo nám chce pomoci. Je třeba svou duši vylít Pánu a vyznat mu to, co mne trápí. Já si s tím neporadím, ale Pán Bůh si s tím už dávno poradil.

Uvedl celou řadu příčin depresí a pak také, jak přistupovat k jejich řešení.

Jde o to, abychom našli příčinu a od-stranili ji, ne jen bojovali s následky. Te-če-li voda do lodě a já ji jen odčerpá-vám, hrozně se nadřu a stěží budu ú-spěšně pokračovat v plavbě. Je třeba najít díru a ucpat ji. K tomu je třeba ale upřímnost. Je řada lidí, kteří si nařikají, že procházejí depresemi, ale odmítají se otevřít.

Nedělní referát bratra Tomáše Paly ze Vsetína pojednával o **Úskalí učed-nictví**. Máme nepřítel, který se snaží nám uškodit. Jde mu o to, aby lidé, kteří začínají mít zájem o Boha a věč-nost, nedošli spásy v Pánu Ježíši. Uvá-dí celou řadu oblíbených lživých námi-tek (víra je pro staré lidi, jsou důležitější věci, v Bibli je spousta rozporů, máš dost času..., kdybys uvěřil, už bys ne-mohl..., co by o tobě řeklo tvé děvče nebo kamarádi...). K těmto námitkám přistupuje řada závislostí (alkohol, dro-gy, sex, hudba, hry, hudební a spor-tovní hvězdy atd.) a nabídka "zaruče-ných" receptů na smysluplný život.

U věřících lidí má satan prvořadou snahu vyřadit je ze hry, zdiskreditovat je a diskvalifikovat je v jejich úloze "světla" a "soli." Daří se mu to svede-ním k hříchu (rozvod, nevěra, nepocti-vost, krádeže, zneužití postavení atd.) anebo zcela nenápadně zavlečením "ducha doby" do života křesťana. Ten se projevuje buď zesvětštěním, kdy se zaměříme jako Lot na hmotné věci, ne-bo postavením člověka do středu vše-ho dění anebo i duchovně, ale tako-vým, kdy je Pán Ježíš postaven mimo. Duchovno s bezbřehou tolerancí k os-tatním, kdy se ve jménu lásky vyvaruje-me jakýchkoliv střetů, kdy na místo biblického učení nastupují "zku-šenosti", kdy se preferují "city" a šíří se relati-vistické chápání pravdy a kdy nikdo za nic nenesení odpovědnost.

Touha mít to, čo majú druhí, vypouští z láhve džina závisť. Ten dokáže zničiť náš život a štváť nás do začarovaného kruhu. Chceme-li se vyrovnat jiným, potrebujeme penize. Činíme-li tak legálne, dostávame se do nedostatku času a do stresu, činíme-li tak na hranici legality či dokonce nelegálne, upadáme do hříchu.

V pátek odpoledne po obědě bylo volno pro ty, kdo chtěli do přírody nebo si zahrát nejrůznější sporty (volejbal, kopanou, ale také třeba minigolf). Pro zájemce, a bylo jich nemálo, bylo od půl čtvrté do šesti odpovídání otázek. Bratří Pavel Vopalecký, Jenda Staněk a Jirka Krejčí odpovídali na dotazy ke svým referátům.

Po večeri začal společný program, kdy každá z 28 mládeží si připravila své vystoupení. Hodně se zpívalo, hrály se vtipné scénky k daným tématům. A protože organizátor konference bratr Vláda Pípal chtěl dát všem prostor, protáhl se program až přes půlnoc. V neděli ráno byla společná Památka Páně. To bylo na mládežnické konferenci něco nového. Uprostřed jídelny jsme dali dohromady několik stolů a na ně chléb a víno. Bratr Petr Zeman navrhl, aby po zvyku "bar micva", kdy židovští chlápci ve věku 13 let čtou v synagoze Písmo, z každé mládeže nejmladší bratr, který má účast na Památce, přečetl úsek z Písma, týkající se smrti Pána Ježíše. To vše bylo proloženo mládežnickými písněmi, zpívanými svěžími mladými hlasy bez hudebního doprovodu. Bylo to velmi krásné. Člověk si uvědomil, jak krásné to bude, až budeme jednou svého Pána chválit v nebi novou písní. Řada mladých lidí potvrdila, že se jim tato Památka velmi líbila a že jim dlouho zůstane v paměti. Bylo by dobré, kdyby se mladí bratři

podobně zapojili do chválení Páně i ve svých sborech. Jestliže se stydí nebo mají zábrany modlit se nahlas vlastními slovy před ostatními, mohli by k oslavě Páně přečíst úsek z Písma, který hovoří o Pánu Ježíši, o jeho utrpení a díle spásy. Na závěr bratr Petr Zeman krátkou službou připomněl, že křesťan oslaví svého Pána tím, že bude růst, a že pokud neroste, je to něco, jako by dospělý člověk jezdil na tříkolce. Provedl také závěrečné shrnutí konference. Nakonec jsme se všichni postavili co nejbližše sebe a bratr Vláda Pípal ukončil závěrečnou modlitbou.

Účastníci konference budou jistě vzpomínat na tyto chvíle v hezkém prostředí učiliště v Podhradí, na krásné údolí řeky Moravice s jezem i na zříceninu hradu Vikštejna, založeného někdy ve 13. století Vítkem z Vítkova a patřícím kdysi mocnému rodu Přemyslovců. Pohled na omšelé zbytky zdí vede k zamyšlení nad tím, co je světská sláva a o kolik lépe jsou na tom ti, kdo nespolehají na vysoká místa, ale jejichž hradem a skalou je sám Pán Ježíš.

Tomáš Pala

Štýri dohry

trestného činu - vraždy

V poslednom čase sme veľmi opustili uzdu morálke. Na jej miesto nastupuje arogancia so všetkými jej vlastkami. Odtiaľ je už len krok k trestným činom. Čo, alebo kto je na vine: človek, peniaze, demokracia, alebo ešte niečo iné? Sú trestné činy príležitostné, plánované, alebo nutné k prežitiu? To sú otázky, nad ktorými sa justícia vážne zamýšľa. Odpoveď je jednoznačná: Z právneho hľadiska niet takého "mantinelu", z ktorého by sa dal trestný

čin ospravedlniť. Musí byť potrestaný, nech ho vykoná ktokoľvek a z akýchkoľvek pohľadov.

Každý trestný čin má spoločného menovateľa, defekt v svedomí človeka. Opatrenie proti nárastu kriminality robia ľudia aj Boh: Tvrdé zákony majú ľudí viesť k náprave. Božia добрota vedie ľudí k pokániu. Oba "subjekty" cieľia veľmi presne, na srdce človeka. Svedomie musí byť zasiahnuté, aby došlo k náprave. Dve "strely" vyšľahli, a už letia na svedomie človeka. Zasiahne jedna, druhá, alebo obidve odrazu? Svedomie musí byť zasiahnuté veľmi presne, "aby sa pohlo" k náprave.

Sledujme štyri dohry jednej neuváženej vraždy na rôznych miestach. Všetky majú veľmi zlý dopad na vraha. Prvá dohra je v jeho najbližšom okolí, druhá v jeho cele, tretia v jeho svedomí a štvrtá na Božom súde:

Hurááá! Už ho chytili! Už je tam, kde mal dávno byť. Už budeme mať pokoj. Veď človek ani na ulicu nemôže vyjsť bez strachu o život. Aj naše majetky sú ohrozené takýmito ľuďmi. Kde sme sa to len dostali v tej demokracii. Je to ešte mladý človek a už je celkom morálne zvrhľý. Tak chladnokrvne zabiť nevinného človeka. Fuj! To je hrozné! Kto asi bude na rade zajtra, či o týždeň, o mesiac atď.? Tak si ulahčili ľudia, ktorí žili v jeho blízkosti, keď za nebezpečným vrahom zapadla ťažká väzeňská brána.

Keď páli svedomie

Niekoľko ťažkých železných dvier zapadlo za tebou. Na tých posledných zaškrípla aj závora. Ocitol si sa celkom sám, medzi štyrmi stenami. Či ti sa veľmi biedne. V posledné dni si veľmi chybil. Poškvrnil si svoje ruky krvou, zabil si človeka. Svoj strašný čin máš stále pred očami ako na bežiacom pásu: "Bol to nešťastný deň, keď si

"smelo" vošiel do cudzieho bytu, aby si kradol. Bol si vyrušený. Nezľutoval si sa, keď ta mamička prosila: "Prosím, nezabíjaj ma, mám malé deti..." Zabil si ju! Zobral si všetko cenné z bytu, aj malé deti si okradol o matku. Ruka zákona dopadla na teba tvrdo a pod tlakom dôkazov sa priznávaš. Ale aj Boh ťa videl, keď si vraždil a kradol. Prestúpil si Boží, aj ľudský zákon. To všetko na teba veľmi dolieha. Ako v zrkadle vidíš všetko, čo si urobil. Si naozaj zlý, veľmi zlý! Sám sebe sa protivíš. Preto sedíš na samotke, aby si sa porozprával so svojim svedomím. Jeden súd máš za sebou - dostal si zaslúžený trest. Ale čaká ťa ešte ďalší súd - Boží súd!

Návšteva na samotke

Sedíš už nejaký čas sám. Stále si zlý a agresívny. Svedomie má s tebou ťažkú prácu. Doteraz si nevstúpil "sám do seba". Hneváš sa na všetko a na každého. Odrazu, div divúci, dostal si návštevu. Prišiel za tebou niekto, kto ťa má veľmi rád, aj keď si taký aký si. Prišiel za tebou Pán Ježíš. Už je v tvojej cele! Závoru na dverách si otvoril On sám. Srdce mu však musíš otvoriť ty! Chce sa s tebou zhovárať, chce sa dostať k tebe celkom blízko. Letáčik, ktorý teraz čítaš, je jeho navštívenka. Dočítaj ju až do konca a potom uvaž, či Pána Ježíša pustiš ďalej. Ak ho prijmeš, vyrieši tvoj problém a utíši tvoje svedomie. Ak ho odmietneš, odíde od teba navždy. Poznáš Ježíša, vieš kto to je?

Ježíš je Pán

Boh ho predstavuje ako svojho Syna: "Toto je ten môj milovaný Syn..." (Mt 3,17). Je teda Bohom a pánom života a smrti, zeme aj vesmíru. Môže urobiť čo chce. A On ti chce dnes všetko odpustiť, chce ťa spasíť, preto

prišiel za tebou do cely! Nie je možné vymenovať všetko, v čom sa prejavilo a ešte sa prejaví jeho panstvo. Je proste zvrchovaným pánom všetkého. Uváž, aký veľký pán prišiel za tebou do cely!

Ježiš je služobník

Pán Ježiš slúži všetkým ľuďom už veľmi dlho, verne a bez odmeny. Za svoju službu dostal od ľudí len potupný kríž. On však slúži ochotne ďalej všetkým, ktorí sú utrápení, nemocní, v žalári a ktorí denne nesú ťažký kríž. Chce poslúžiť aj tebe. Chce byť tvojím obhájom. Vyznaj pred ním svoju vinu, veď preto za tebou prišiel. Vidíš, aký pokorný služník dnes za tebou prišiel?

Ježiš je Spasiteľ

"Verné je to slovo a hodno každého prijatia, že Kristus Ježiš prišiel na svet spasíť hriešnikov, z ktorých prvým som ja!" Tak vyznáva biblický muž Saul, ktorý bol pred tým hriešnik a vrah.

Ano, bol taký. Stretol sa všok so Spasiteľom, keď šiel vraždíť. Pán Ježiš ho zastavil a oslovil menom: "Saule, Saule, prečo ma prenasleduješ?" Saul - vrah, chytený pri čine samým Bohom, padá do prachu na kolená. Priznáva si hriech a robí hlboké pokánie. To je moment, ku ktorému chce Boh doviesť každého hriešnika. Saul prežil nádherný začiatok nového života - spolu s Kristom.

Aj teba chce Boh "zložiť" na kolená. Len potom môžeš začať nový život. Nepremeškaj svoju príležitosť! Pán Ježiš je ešte v tvojej cele a volá ťa menom. Počuješ to jeho volanie? Choď k nemu hneď! Tvoja "zelená" práve teraz zasvietila!!!

Až doteraz si mal šancu, že niektorá "strela" zasiahne do "čierneho" - do svedomia. Ak ťa nezasiahla Božia milosť na prvých dvoch miestach - na Božom súde už bude neskoro! Nuž

premýšľaj, či by si sa nemal spamätať skôr, ako so dopustiš trestného činu. Ak sa spamätáš, tento preventívny o-bežník splnil pri tebe svoj účel. Zlikvidoval hriech vtedy, keď sa rodil v tvojom srdci.

Pavol Kulačík

Toto měl radost. "Dic-Dic, antilopo, našel jsem krásný kokosák. Pojď, půjdem za Boohoo, ten nám ho rozlouskne... žádné zvíře nemá tak silné zuby jako on..."

Našli hrocha Boohoo na mělčině řeky.

"Boohoo!" volal opičák. "To je dobře, že jsme tě potkali!"

"Myslím, že nás neslyšel!" řekla Dic-Dic.

Toto pozorně pohlédl na hrocha. "Asi spí. Ale ne, má otevřené oči. Chci s ním mluvit."

Toto oslovil přátelsky hrocha: "Boohoo, můj milý tlustý příteli..."

"Teď jsi všechno pokazil", zavrčel Boohoo. "Stál jsem tu a čekal jsem, až bude voda úplně klidná. Řekl mi: Až bude voda úplně klidná, uvidíš v ní svůj obličej."

"Kdo ti to řekl?" ptal se Toto.

"Jeden milý starý opičák. Řekl: Boohoo, až se voda utiší, pak se podívej a uvidíš svůj obličej."

Dic-Dic řekla kamarádsky: "Boohoo, je nám to velice líto, že jsme ti rozčepili vodu. Ale prosím tě, proč chceš vidět svůj obličej?"

"Oh," usmál se Boohoo, "ten starý opičák mi řekl, že jsem velice krásný, a já to chci vidět sám."

"Kde jsi potkal toho starého opičáka?" ptal se Toto se smíchem. "Neseděl na horkém slunci?"

"Hm - ne. Stál tu na břehu řeky. Nemohl se dostat na druhou stranu, neuměl plavat. A tak řekl: Tak krásného hrocha jsem ještě neviděl!"

Toto zamýšleně přikývl: "Viděl, že jsi nejen krásný, ale navíc dobrý plavec a kromě toho kamarád ochotný pomoci."

"Ta-ak," usmál se Boohoo. "A to všechno o mně věděl, i když mne nikdy neviděl."

V Totově očích to znovu zablýskalo. "Říkal ti tedy samé pěkné věci a tys ho za to převezl na druhou stranu. Pak mě také určitě pomůžeš. Koukni, našel jsem kokosák. Prosím tě pěkně, rozlouskni mi ho, milý Boohoo!"

"Milý opičák," bručel Boohoo. "Milý hroch," řekl. "To byl můj kamarád."

Toto přistoupil ještě o krůček blíž k hrochovi. "Já jsem také tvůj přítel, Boohoo," řekl. "Copak jsem ti ještě nikdy neřekl, jak jsi krásný?"

"Ne, ještě NIKDY". Boohoo hlas byl poněkud vyčítavý.

"Ach, já jsem si myslel, že to už dávno víš. Nechtěl jsem, aby sis o sobě moc myslel. Boohoo, když se ti podívám do očí, vidím charakter. Vidím odvalu. Vidím sílu."

"Jak to můžeš vidět na mém obličej?"

"Vyčtu to z tvých výrazných vrásek," řekl Toto.

"Rozlouskni nám prosím náš kokosák," prosila Dic-Dic.

"Ne, to teď nemohu," bručel Boohoo. "Musím si najít hladkou vodní plochu, protože se nejprve musím na sebe podívat."

"Když chceš bezpodmínečně vidět svůj obličej," řekl Toto, "přinesu ti zrcadlo. A když se v něm uvidíš, rozlouskneš nám náš kokos?"

"Teprv až se uvidím," opakoval tvrdohlavě Boohoo.

Toto přinesl obrovské zrcadlo a postavil je. "Všichni odstupte!" zavolał. "Je tu jen pro tebe, Boohoo. Jen se podívej, jaký skutečně jsi."

Boohoo se podíval do zrcadla. "Hej, co to tam je?" zakoktal.

"Co je co?" ptal se Toto.

"Ten tlustý, tučný obličej tam v zrcadle!"

"To jsi ty," uchichtl se opičák.

"Já? Nikdy! Tak nevypadám! Tak nemohu vypadat! Tak přece nechce vypadat nikdo! Nechci zrcadlo..."

Boohoo byl rozhněvaný. Jeho hlas výhrudně zesílil: "To je zase jeden z těch tvých pitomých vtípů, Toto! O to ti nestojím. Opravdu krásný hroch, řekl. Jako kdybych vypadal ta-a-akhle. To zrcadlo je špatné! Toto, ty sis zase chtěl ze mne vystřelit, že..? Polož tam to zrcadlo!"

Toto nejspíše pohlédl na hrocha.

"Jen ho tam polož!" poručil Boohoo.

"Co chceš?"

"Tohle!" zařval Boohoo a šlápl do zrcadla. To se roztříštilo na tisíce střípin.

"Tys je rozbil!" zvolal Toto zděšeně.

"Ano. Nechci zrcadlo."

Ne, dnes už nehodlal Totovi prokázat žádnou laskavost. Hluboce zklamán se ponořil do vody.

"Boohoo byl ale hloupý!" volaly děti. "Zrcadlo mu přece ukázalo pravdu!"

"Ano," přikývl Daudi, "ale jemu se pravda nelíbila. Ani mně by se nelíbila, kdybych byl na jeho místě." Zvedl tlustou knihu, kterou děti již znaly, Bibli.

"Podívejte, to je Boží zrcadlo. Ukáže každému, kdo se do něj podívá, jaký skutečně je, jak ho vidí Bůh." Pohlédl na jednoho afrického chlapce.

"M gogo, líbilo se ti to nedávno, když jsme se tam spolu podívali?"

"Ne!" M gogo poněkud zrudl. Pak se usmál. "Ale člověk nemusí zůstat takový, jaký je."

Řada tmavých dětských očí s napětím visela na M gogovi. Ten pohladil svého psa a už nic neřikal.

"Máš pravdu," pomohl mu Daudi. "Vidíme v Bibli nejen sebe, ale také Pána Ježíše. A co nám říká? Pojďte ke mně, děti i velcí. Chci z vás udělat nové lidi, kteří se líbí Pánu Bohu. Chci vás změnit tak, abyste se mohli rádi dívat do svého velkého zrcadla. Mám vás totiž rád."

Paul White

Bratrské sbory v Austrálii

Bližší kontakty s nimi byly navázány teprve na posledních mezinárodních konferencích bratří. Tuto zprávu jsme získali prostřednictvím misijního domu a biblické školy ve Wiedenestu. - Autor článku byl v letech 1960 - 1983 vedoucím biblických seminářů "bratří" v Austrálii. Dnes působí jako biblický učitel.

Počátky

Po roce 1866 vznikli "bratří" v mnoha oblastech Austrálie na základě úsilí přistěhovalých anglických evangelistů,

pocházejících z probuzení kolem roku 1859. Tito muži kázali před četným posluchačstvem, přivedli mnohé k víře a založili místní sbory, pro něž byly vybudovány odpovídající sály. Obrovské vzdálenosti v Austrálii znamenaly dopravní problémy, takže působili jen v dosažitelných místech. Silně zastoupeny byly bratrské sbory zejména na severním pobřeží Tasmánie, nejjihnějšího spolkového státu, kde konal svá evangelizační polní tažení **Henry Varley**. Sbory tam existují dodnes. První konference "bratří" v tamějším regionu se konala již v roce 1873.

John Hambledon, před svým obrácením herec, vzal s sebou "biblický vůz", (jinak zcela obyčejný formanský vůz s plachtou, tažený koňským spřežením), který dalo k dispozici "Scripture Knowledge Institution" (středisko studia Písma) **Jiřího Müllera** (Bristol, 1805-1898). Poté odeslal bratří **Franka Brewstera**, který měl tento vůz používat na evangelizačních taženích. Müller jim posílal literaturu a zveřejňoval jejich zprávy. Když si uvědomili cenu této formy misie, doporučili pro práci na vozích s koňským spřežením další pracovníky, takže nakonec stovka bratří evangelizovala nový kontinent s pomocí australských biblických vozů. Tak docházelo k obrácení a k zakládání domácích sborů v řídké osídlených částech země. Protože však neměla žádná centra, zase zanikaly, když se rodiny odstěhovaly.

Vznikem transkontinentální železniční dopravy po roce 1881 se dopravní problémy zmenšily, neboť během několika let spojila 6400 km dlouhá síť železnic nejdůležitější města. Tím, že se v těchto městech vybudovaly větší sály, dali "bratří" solidní základ pro další práci.

Rozdílný vývoj

Evangelisté pracovali zpravidla spolu, někteří z nich však se domnívali, že nově obrácené uchrání jen tak, že mezi sebe a jiná vyznávající křesťanská uskupení vybudují bariéry. K tomu došlo mj. učením, že je nutno nejprve být pokřtěn, než může být přijat do obecnosti. Tím se omezily možnosti společného působení s vykoupenými z jiných denominací. Jiní tyto názory odmítali, což vedlo k vytváření stran mezi vedoucími bratřími. Nejznámější z uzavírajících se uskupení (po roce 1893 s Rice Hopkinsem) se v roce 1961 vrátila zpět do řad "otevřených". Evangelisté obou seskupení vystupovali aktivně proti komunálnímu nefádům, jako např. Henry Varley 1891 v spisu "Social Evils in Melbourne" (sociální nepořádky v Melbourne). Většina z nich proto učila vzhledem k očekávané budoucnosti o předchozím vtržení církve.

Jiří Müller navštívil Austrálii v letech 1886-88 třikrát a kázal přitom ve většině velkoměst i na menších místech, ve kterých v tu dobu žily dvě třetiny obyvatelstva. Dělo se tak na nadkonfesionálních akcích s mnoha posluchači. Velké nedělní školy byly charakteristické pro všechny denominace. "Otevřené" bratrské sbory využívaly všechny formy evangelizace, přesto tato práce se stala v průběhu století stále obtížnější. Bratří se angažovali ve všech oblastech hodnotné nadkonfesionální práce, takže pokud jde o účast jejich vůdců a spolupracovníků, byl podíl bratří značný. Zároveň se udržoval přívětivý zámožný misijní tým, vychovaný v tradici předního bratrského misionáře **Anthony Norrise Grovese** (1795-1853, Dublin), což zůstalo dodnes. Jejich práce leží na srdci od roku 1912 nejznámějšímu institutu australských "bratří",

"Australia Missionary Tidings" (AMT) = australské misijní zprávy.

Ten má úzké spojení s biblickou školou bratrských sborů v Sydney, "Emmaus Bible College", která nabízí jedno až tříleté a částečné vzdělávání. S AMT pracuje asi 190 misionářů v Africe, Asii, Evropě, Jižní Americe a Austrálii. Ve spolupráci s touto misíí existuje mladé a dynamické misijní hnutí uvnitř bratrských sborů: "Gospel and Literacy Outreach". Pracuje se 30 spolupracovníky při zakládání sborů v Austrálii, s několika misijními rodinami v Evropě a krátce s týmem na Filipínách.

"Exkluzivní" shromáždění vznikla v Austrálii v 70. letech 19. stol. jako výsledek cest **Johna Nelsona Darbyho** a jiných bratří. Jejich rozšíření je výsledkem přistěhovalectví, přeorientování jiných a přirozeného přírůstku.

Hrubý početní přehled australských "bratří" vypadá následovně:

"Křesťanská bratrská shromáždění" -	
300 sborů	12 000 členů
"Shromáždění pravé cesty" -	
60 sborů	3 000 členů
"Londýňští exkluzivní" a jiní	
100 sborů	5 000 členů

Nadkonfesionální působení

Žádná z těchto skupin se nezdá být ohrožena v růstu. V "Křesťanských bratrských shromážděních" spočívá evangelizace spíše na sociálně-diaconických aktivitách než na vlastním kázání. Velký počet křesťanských kempů k tomu skýtá vynikající možnosti. K největšímu pokroku došlo v poslední době tím, že se zúčastnila prvních polních tažení Billyho Grahama v letech 1958-59. Bratří jsou považováni všeobecně za zdroj nejlepších pracovníků v evangelikálních denominacích. Mnozí obdivovaní a hluboce věřící bratří vidí větší možnosti působení mimo vlastní řady.

"Křesťanská bratrská shromáždění", jejichž základy jsou ve velkých městech, rostou, avšak tento růst je převážně kryt přechodem věřících z jiných seskupení. Velké sbory decentralizují svá shromáždění, což je obvykle zdůvodňováno přáním většího obecnství, ale působí ho občas i drobnější rozkoly. Je třeba také připomenout, že nejznámější australské evangelisty pocházejí z "křesťanských bratrských shromáždění". Patří mezi ně **George Galieh, Mal Garvin, Bill Newman** a další, kteří však působí nadkonfesně.

Ian McDowell (Die Botschaft 3/95)

Pokračování - SVĚDECTVÍ BRATRA FLEMINGA

Získat statistické údaje o bratrských sborech je vždy nesnadné, počet sborů v Austrálii lze odhadnout na 250-300. To je v zemi se 17 miliony obyvatel méně než 5 %. Některé staré sbory zanikají, jiné nově vznikají. Růst je však připisován spíše "mezicírkevní migraci" než získáváním nově obrácených z nekřesťanského obyvatelstva. Australané jsou vůči evangeliu vcelku lhostejní, ne však nepřátelsky zaujatí. Je řada příležitostí pro zvěst evangelia za předpokladu, že křesťané neočekávají od lidí mimo církve, že se podřídí náboženským zvyklostem dříve, než jsou zasaženi evangeliem.

Život místních sborů

Ačkoliv mnoho sborů zachovává tradiční bohoslužby v neděli a v týdně, je tu rostoucí tendence ke změnám doby, stylu i formy činnosti, aby se vyhovělo potřebám doby. Mnoho sborů má více organizované formy učení Bible, ačkoliv většina zachovává otevřenou formu Památky Páně.

Značný počet sborů má nyní své pracovníky na plný úvazek. Hlavním

obsahem práce těchto lidí je oslovení nekřesťanů, biblické učení ve sboru, pastorační práce, práce s mládeží, administrace nebo směs těchto služeb. Několik velkých sborů má čtyři nebo pět placených pracovníků. Některé sbory mají poměrně značný majetek, se svými vlastními kempinky pro rekreaci, pěstování obecnství a dokonce i vlastní školy.

Řada místních sborů má rozvinutou rozsáhlou činnost v oblasti práce s dětmi, ženami a mládeží. Na některých místech je to tradiční a stereotypní, ale na některých místech se to osvědčuje, zvláště tam, kde je úsilí zaměřeno na získání celé rodiny. Někde se věnují specializované činnosti mezi tělesně postiženými, národnostními skupinami anebo mezi nezaměstnanými. Mnoho sborů se angažuje ve výuce náboženství na školách, v rozhlasových programech, knihkupectvích, v biblických korespondenčních kurzech a ve službě prostřednictvím audio a videokazet.

Širší okruh

I když v místních sborech je častý odpor ke změnám, přesto občas "bratři" byli a jsou mezi vůdčími osobnostmi průkopnické práce různých směrů. V zemi je roztroušena ve vlastnictví bratří řada kempů, které jsou vybaveny potřebným zařízením a personálem. Je tu zřízeno Biblické učiliště, jež pořádá kurzy od jednoho do tří let a řada školicích středisek, zaměřených na různá odvětví křesťanské práce. Tyto akce se pohybují od malých místních akcí až po podniky, vyžadující mnohamilionové investice.

Představenstva a výbory, které kontrolují tyto podniky, jsou sestaveny téměř výlučně z mužů a žen z bratrských kruhů. Služby zahrnují domky a domovy, sloužící sociální péči. Sem

patří léčebná střediska pro zaměstnaneckou terapii, noclehárny pro mládež a rekreační vesničky. Některé oblasti, hlavně ve vnitrozemí, slouží původnímu obyvatelstvu. Několik pracovníků na plný úvazek používá letadla v evangelizační a pastorační činnosti mezi lidmi v odlehlých oblastech.

Zájem bratří v zámožské misijní práci je méně zaměřen na hnutí bratrských misionářů (CMML) než tomu bývalo dříve. Zájmy dnešních lidí jsou širší a sahají k jiným zemím a činnostem, než byly ty, jimiž sloužili misionáři CMML. Počet mezinárodních misionářů zaregistrovaných v misijním sborovém časopise je kolem 200. Počet pracovníků na plný úvazek v Austrálii je rovněž asi 200.

Sebehodnocení

Jako neúspěch "bratří" lze označit to, že přes velké možnosti nevyrostly zdravé a silné sbory, jak se očekávalo. Mnoho lidí se cítí omezováno a frustrováno ve svých místních sborech - proto se obracejí k jiným oblastem křesťanské služby, kde mají příležitost využít své dary. Mnozí z nich však připouštějí, že to nenahrazuje srdečnou angažovanost v místě, jemuž by dávali přednost.

Obvykle tento problém působí jako zpětná vazba na vedení církve. Zavdává to podnět k sebehodnocení - a tak vznikají semináře a konference o vůdcovství a o růstu církve. Výsledkem je však málo viditelných změn a pro většinu sborů sporné závěry v otázce vůdcovství zůstávají nekonkrétní... Jen málo sborů se zaměřilo na to, aby vedli vedoucí k odpovědnosti za angažovanost členů církve ve volbě starších s kritickým přezkoumáváním na konci funkčního období. To vedlo k růstu zájmu o prospěch sboru - a zde se obvykle vytváří příhodné prostředí pro

zdravý růst. Sbory, které rostou, jsou hlavně ty, kde vedoucí bratři mají výhled do budoucna církve a jsou ochotni vyjít vstříc potřebám světa v nouzi.

Don Fleming - květen 1996 přel. Dobroslav Ouzký

Je jistě zajímavé přečíst si zprávy o tom, jak se evangelium o Pánu Ježíši šíří po celém světě, i na opačné straně zeměkoule. Leccos je zajímavé - i to, že metoda pojezdne evangelizace není až zas tak nová, že ji znali a používali již naši "otcové" ve víře. Co by nás mělo burcovat a vést k zamyšlení, je to, že v Austrálii stejně jako i u nás je řada lidí nespokojena s životem ve svém sboru a hledá uplatnění jinde (i když nakonec přiznávají, že toto náhradní řešení nespokojuje a není ideální).

Co je příčinou tohoto stavu? Je to ustrnutí v tradicích? Anebo zde sehrává mimo jiné svou roli i ztráta Boží bázně a lásky k lidem, k domácím víry i našim neobráceným přátelům? Je to vina těch, kdo ze sboru odcházejí, anebo i vina nás, kteří jsme neměli otevřené oči pro upřímnou touhu těchto lidí posloužit svému Pánu a nedokázali jsme jim pomoci rozvinout jejich dary? Jistě, nevyřešené otázky (jako je jistě mj. také otázka starších bratří a autorit ve sborech) je třeba řešit a je třeba se dopracovat konkrétních výsledků. Samotné semináře a školení však nestačí, nepřiložíme-li k tomu své hořící ochotné srdce, hotové poslouchat a být světlem na místě, kam nás Pán postavil.

Druhým podnětem k zamyšlení je otázka růstu sborů. Jistěže není cílem, aby sbor početně rostl za každou cenu. Rozhodně však je třeba se zamyslet, zjistíme-li, že podstatným zdrojem růstu je "mezicírkevní migrace". Jde přece o to, aby evangelium zasáhlo lidi, kteří Pána Ježíše dosud neznají, ne o to,

abychom přesvědčili bratry z jiných společenství, že naše pojetí křesťanství je lepší.

Co je mi sympatické, je to, že bratři v Austrálii si tento stav uvědomují a touží po nápravě. Kéž by tomu tak bylo i u nás.

Sila modlitby

Vo svete známy bývalý raketový konštruktér Werner von Braun po vynájdení atómovej bomby si plne uvedomil možnú zhubnosť takmer každého vynálezu a zanechal odkaz, ktorý by mohol byť aj mottom dnešnej úvahy: "Ludstvo v dnešnej dobe potrebuje viacej silu modlitby ako kedykoľvek predtým." Od čias tohto výroku sa mnohé zmenilo, avšak iba zdanlivo k lepšiemu. Padla železná opona a tým sa uvoľnila cesta k demokracii i k zjednoteniu dovtedy rozdeleného ľudstva. Znížila sa tým aj hrozba využitia vedeckých poznatkov k totálnej zhube celého ľudstva. Ibaže, kým demokracia sa v krajinách tvárených komunistickou ideológiou ešte iba útló rozvíja, jej negatívne sprievodné javy (zločinnosť, narkománia, najrôznejšie falošné učenia) životaschopne prenikajú do nových území oveľa razantnejšie. Ľudia vo svete sa vplyvom pomerov zmietajú v neistote, ktorá v nich rastie a mocnie vždy vtedy, keď znovu a znovu registrujú okamžité dehonestovanie čo akej ušľachtilej myšlienky. Vidia, že všetko sa šialene rúti ku skaze a vo svojej spupnej namyslenosti o panstve tvorstva už začínajú vážne pripúšťať alternatívu konca sveta. Pre týchto ľudí samozrejme, že ani nastupujúca demokracia nepriniesla oslobodenie spod jarma hriechu, pretože hriech je tou prvotnou príčinou všetkých katabolických

javov. A preto výzva Wernera von Brauna ostáva aj naďalej stále aktuálna.

Avšak ani my veriaci ľudia nie sme automaticky uchránení od súčasných trendov. S demokraciou prišla aj náboženská sloboda, ale zatiaľ ju ešte stále nevieme plnohodnotne a efektívne využívať. Ostávame zakríknutí a ustráchaní. Je nám vlastnejšie presvedčenie, že nie sme z tohto sveta a že máme ostať od tohto sveta oddelení.

Intuitívne akceptujeme výstrahu Pavla z 2K 6,14 a pritom akoby sme zabúdali na výstrahu Petra, že to môže byť práve diabol, ktorý nám ponúka pohodlné teplúčko v závetrí inaktivity. (1Pt 5,8). Sme náchylní prijať istotu spásenia a maximálne za ňu neangažovanou "modlitbou z povinnosti" každý deň narýchlo podakovať. Lenže k takémuto životu kresťan nebol povoláný. Samozrejme, že všemohúci Boh sa pri uskutočňovaní svojich zámerov dokáže zaoberať bez hociakého z nás. My sme to, ktorí sa nedokážeme zaoberať bez Neho. Potrebujeme Ho v našom každodennom živote. Jeho milosť, jeho lásku, jeho odpúšťanie, ale aj jeho silu v našich denných bojoch o prežitie.

Všetci sme v epicentre neľútostného a nekompromisného boja zlého s dobrým. Sme Boží bojovníci, pretože sme sa prihlásili pod zástavu Kristovú, a to už vtedy, keď sme uverili v moc jeho spasiteľského diela. A práve o to ide!

Urobme si exkurz do čias Starého zákona: bol Izraelitov bol vždy aj bojom Hospodinovým (2Pa 20,15). Bojovníci museli byť pred každým bojom posväcovaní, t.j. muselo byť od nich odstránané všetko čo by ich mohlo oddeľovať od zdroja sily, Boha (Iz.13,3). Každý ich boj začínal vo svätyni, kde sa modlili aj žalmy. Pred bojom najmä Žalm 20, ktorého 6.verš hovorí: "...v mene svojho

Boha vztýčíme prapor. Nech naplní Hospodin tvoje prosby..."

Ale nechodme po príklady do historicky vzdialeného, kultúrou odlišného Starého zákona. Máme predsa príklady aj z modlitebného života nášho Pána. Pri svojom verejnom účinkovaní sa často a veľa modlieval. Obyčajne sa pritom vzdialil od svojich učeníkov, aby ostal sám so svojim Bohom - Otcom. Aj pri modlitbe v Getsemanskej záhrade sa Pán vzdialil od svojich najvernejších na dohodenie kameňom. Jeho duša bola vtedy smutná až na smrť, aj preto bola jeho modlitba taká naliehavá: "Otcе, odním odo mňa tento kalich..." Túto prosbu vyslovoval v celej vrúcnosti človeka, na ktorého útočí strach a hrôza z toho, čo ho čaká. Prosí v pote krvi, prosí a vie, že Otec ho vždy počuje (J 11,42). Prosí o život, aby ho v zápätí nezištne a obetavo ponúkol: "Nie moja vôľa, ale tvoja vôľa nech sa stane." Ten čistý, svätý, nevinný, ktorý sa chystal nastúpiť mučenícku smrť za cudzie, NAŠE hriechy... sa odovzdáva do Božej vôle. A o uskutočnenie tejto Božej vôle bojuje až do poslednej kvapky krvi, až do posledného dychu. Práve v tomto najťažšom boji pravého človeka a pravého Boha bude Otcom opustený, a napriek tomu vkladá svoju dušu do rúk Otca. Takto sa modlil náš Pán...

Hoci nám pri našich modlitbách vďaka Bohu obyčajne nejde o život, hoci sme iba slabí, klesajúci a padajúci hriešnici - ostáva našou povinnosťou modliť sa v pevnej viere i dôvere v Božiu lásku, milosť, dobrotu. Modliť sa pokiaľ možno napnute, za veci, ktoré sú v súlade s Božou vôľou. Modliť sa po vzore nášho Pána, za uskutočnenie Otcovej vôle.

Neklesajme na ducha bratia a sestry! Naše modlitby môžu byť účinnejšie ako

atómová bomba. Veď pri každej našej modlitbe sa zúčastňuje sám Boh a to Jeho všetkými tromi osobami: Boh - Otec je to, ktorý počúva a vysiela, Boh - Syn, ktorý sa za nás prihovára a Boh - Duch Svätý, ktorý za nás prosí. Ój, aká len môže byť naša modlitba silná! Akú veľkú zbraň dal Stvoriteľ modliacemu sa! Ako veľa možno úprimnou modlitbou dosiahnuť!

A predsa naše modlitebné zhromaždenia vynechávame najčastejšie. A keď predsa len prideme - s prázdnyimi rukami, pretože nemáme nič čo by sme neboli dostali - málo ďakujeme. Stvoriteľovi, ktorý urobil človeka len málo menším od seba - málo ho oslavujeme. Zato veľa prosíme a to často spôsobom, ktorý presvedča, že naše názory sú naozaj správne, požiadavky oprávnené... veríme v ich naplnenie, lebo veď ako by mohol mať Boh - Otec názor iný...

Modlitba je to, čo máme a čo môžeme dávať. Svet sa zmieta v hriechu a my našimi modlitbami môžeme klásť stále sa obnovujúcu hrádzu do cesty prenikajúcemu zlu. To je naša úloha a to je aj našou povinnosťou. Pre tento účel sa primknýnajme k Bohu ako zdroju sily a dobra, denne posväcujeme svoje srdcia a potom oslavujeme Boha s celou úprimnosťou našich duší. A Boh počuje! Vďaka a sláva Mu za to!

Jozef Kováč - Trnava

Duch doby

a cirkve

(místo přizpůsobení nebo separace převzít odpovědnost)

Svět, ve kterém žijeme, je nesmírně rozmanitý a složitý. Proto se také nedá popsat několika řádky. A přece potře-

buje jako křesťané vědět, v jakém světě to vlastně žijeme. Potřebujeme to vědět, abychom vůbec mohli svým poselstvím o Pánu Ježíši oslovit lidi. Potřebujeme to také proto, abychom se sami uchránili před svody ducha moderní doby. Tento svět moderní můžeme načrtnout ve třech myšlenkových okruzích:

1. Sekularizace

Tak se označuje "zasvětštění". Chápeme tím odklon od křesťanských hodnot a norem v moderní společnosti. Světové tendence pozorujeme již od dob osvíceneckého tolerantního myšlení 18. století. Ve světě, ve kterém stěží ještě existují nějaké normy a hodnoty, byl člověk odkázán sám na sebe.

K tomu brzy přistoupila pluralita hodnot a názorů v důsledku emancipačních snah 19. století. Racionalismus slavil triumf. Naproti tomu vliv církve ustupoval stále víc a více do pozadí. "Sekularizovaný" nebyly jen její hmotné statky. Již v 19. století byly zpochybněny její funkce, regulující společnost. Na místo církve nastoupily ideologie, jako byl marxismus, materialismus, nacionalismus nebo ateismus.

I v našich 90. letech tento trend pokračuje. V naší společnosti už křesťanská víra nehraje podstatnou roli. Moderní člověk je silně fixován na hmotné věci: jeho život určují auto, dům a dovolená. Již mladí lidé považují kariéru za svůj životní cíl. Práce přestala být "povoláním" a stala se bolestnou příležitostí, kterou na sebe člověk musí vzít, aby mohl užít života. V luxusní společnosti západního světa dochází stále více k finanční zadluženosti lidí. Bezhotovostní placení sice život zjednodušuje, ale působí, že se stává nebezpečným. Konsum se stává vším, nikdo nechce o nic přijít.

Pestrost nabídky zboží i názorů je už dávno nepřehledná. Nové a nové trendy a módy se střídají ve stále kratších intervalech. Ve vysoce vyspělém světě počítačů si každý myslí, že musí být na nejnovější úrovni techniky. Přespočet médií nás zaplavuje banalitami. Čistý zisk se stává nejvyšším příkazem ekonomiky, lidský faktor přitom přichází silně zkrátka. Specializovaná technika ale vede k ztrátě pojmu celistvosti. Jsme doslova převálcováni rostoucí mobilitou v oblasti komunikace, lidé myslí jen na pokrok v přenosu dat. Všechno je stále rychlejší a hektičtější. Co nám však chybí, je klid, vyrovnanost a přehled.

Sekularizace znamená ústup vlivu církve, vlivu křesťanů na věci tohoto světa. Uvedme si statistická čísla z roku 1994, která jsou velmi výmluvná: Jen 3 % všech protestantů navštěvuje pravidelně bohoslužby. Církevní svátky je možno zrušit takřka bez protestů, na západě ze školních tříd zmizely kříže. Křesťané mají sotva ještě nějaký vliv. Protestanti už neprotestují.

Nejhůře je ovšem sekularismem zasažena etika. Boží přikázání, jakkoli jasná a jednoznačná, dnes lidé neberou vážně. Odhlasováním demokratické většiny se považují za přežitek minulosti, který už nemá dnes lidem co říci. Potraty, homosexualita a nudismus jsou jen špičkou ledovce odkřesťanstvělé společnosti. Důvod je prostý: Člověk ztratil Boha jako centrum veškeré etiky a od těch dob "bastlil" své vlastní konstrukce, které se ovšem musí neustále přizpůsobovat stále se měnící většině.

Bylo by však velmi jednoduché zaměřit pozdvižený ukazováček jenom na "zlý svět". Sekularizace pokročila i uvnitř církve Pána Ježíše.

Dokončení příště

Zprávy ze sborů

Pozděchov

V sobotu 25.5.1996 povolal Pán života a smrti do nebeského domova ve věku 88 roků bratra **Jana BALEJU** z Pozděchova. Pána Ježíše poznal spolu se svou manželkou Anastázií v roce 1953. V jejich domě bývalo po řadu let shromáždění. Odešel k Pánu *stár a pln dnů* - jako se odnáší zralé obilí do obilnice. Rozloučili jsme se s ním spolu s věřícími z východní Moravy a se spoluobčany v sobotu 1. června na hřbitově v Pozděchově.

Vsetín

Náhle a nečekaně odvolal Pán 28.5.1996 ve věku 67 let bratra **Jana VYBÍRALA**. Rozloučili jsme se s ním 3. června ve smuteční obřadní síni ve Vsetíně spolu s jeho kamarády z pěveckého sboru Lumír a z motocyklového klubu Jawa, kterým vyprávěl o své víře v Pána Ježíše. Při rozloučení br. Petr Zeman připomněl počátky jeho života víry v Doubravniku i jeho zkušenost s Pánem, kterou měl jako čerstvě vyučený automechanik při hledání poruchy na autě jeho otce. Ve shromáždění nám bude chybět jeho dětská bezprostřednost a také jeho krásný zpěv.

Dne 11.7.1996 si Pán povolal ze Vsetínského sboru také sestru **Antonii ŠTECOVOU** ve věku 97 let. Ve Valašském Meziříčí bylo u této sestry řadu let shromáždění. Již od svých 60 let se chystala na cestu "domů" ke svému Pánu. I ve svém stáří byla věrnou modlitebnicí, modlívala se pravidelně za víc než 30 lidí. Se sestrou Štecovou jsme se rozloučili v pondělí 15. července na hřbitově ve Valašském Meziříčí.

Bratislava

Dňa 10. mája 1996 sme sa v Bratislave rozlúčili s milovaným bratom **Jožefom VACOM**, ktorý sa na tejto zemi dožil 67 rokov.

Sám rozprával, že Božia láska je nevystihnuteľná v živote človeka, ktorého Boh hľadá, ale on Boha nie... Božia láska bola neúnavná v jeho živote, keď čím viac ho hľadala, tým viac sa od nej odvracal. Až cez rôzne skúšky, operácie hlavy v zahraničí, klinickú smrť a zázračné prežitie si ho Pán v roku 1985 pritiahol k sebe a od tej chvíle rozprával, že je našťastnejším človekom a zároveň aj najbohatším človekom na svete. Domov sa vrátil ako nový človek a prežíval so svojou rodinou požehnané spoločenstvo s veriacimi. Po ďalšej operácii hlavy napriek konštatovaniu lekárov, že nevedia, do čoho idú, vierou vložil svoj život do Pánových rúk. V jeho ďalšom živote ho Pán viedol "jóbou cestou", ale s "nejóbou cestou" manželkou a Pán sa skrze túto rodinu bohaté oslávil. Zanechal nám odkaz práve z Jóba 19,25 - "Ja viem, že môj Vykupiteľ žije a nakoniec sa postaví nad prachom." Tento odkaz bol aj predmetom rozlúčky s ním. (mh)

Európsky dom kresťanskej zvesti v Bratislave

16. júna 1966 niečo po roku prác vyrástol v Bratislave na Trnávke, na Benšelovej ulici Dom európskeho vysielania Trans World Radio. Zároveň je to aj nové sídlo TWR Slovakia. V tento deň, bolo to v nedeľu, prišli desiatky bratov a sestier z celého sveta, aby s modlitbou a s Božím slovom otvorili tento dom radostnej zvesti. Nebolo to

lahké, ani jednoduché, veď nebolo peňazí, boli iba prázdne dlane a túžiace srdcia, ktoré prosili Pána o zázrak. Zázrak sa v tento deň naozaj konal. Dom je takmer hotový, pomocou najmodernejšej satelitnej techniky sa bude odiaľto vysielať do celej Európy a celého sveta vo vyše tridsiatich jazykoch zvesť o Božej láske a o možnosti záchrany na golgotskom kríži, na ktorom za nás zomrel Boží Baránok, Pán Ježiš Kristus.

Na slávnostnom zhromaždení sme s radosťou a s vďakou oproti Pánu Bohu prijali slová medzinárodného riadiťela brata Lowella z USA, že nás má Pán Boh rád a dal nám aj tento dom,

aby sme v ňom mohli oslavovať Hospodina a slúžiť Slovensku, Česku, Európe i celému svetu zvesťou evanjelia.

jk

Vydavatelství A-ALEF informuje:

Kdo má zájem dovědět se o tom, jak probíhá misijní práce v různých státech všech kontinentů, může si objednat knížku Evangelium celému světu, poslední tři sešity: 7/95, 8/96, 9/96. Zprávy z misie jsou sestaveny tak, že každý den v roce je možné modlit se za jinou zemi. Někde to využívají při modlitebních shromážděních sboru.

Opět doporučujeme, zejména sloužícím bratřím, Triumf Ukřižovaného, autor je známý Erich Sauer.

NOVINOVÁ ZÁSILKA

ŽIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství A - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, tel. 069/355348, které zajišťuje také administraci. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce: Podsedky 950, 755 01 Vsetín, tel. 0657/2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapeck, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kč. - Rozšiřuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Ostrava, č. ú. 81006-761/0100. - Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". Předplatné je 48 Sk a jedno číslo 12 Sk. - Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNĚ, Novinářská 7, Ostrava I. - Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. - Podávání novinových zásilek na Slovensku povolené SP š.p. ZsRP Bratislava, čj. 599-PO zo dňa 10.3.1994. - Reg. číslo MK ČR 6480. ISSN 1210-6526.